

ÍNDEX

Una possible presentació... 2

Ensopegar amb la mateixa pedra 8

De la magdalenofobia a la creació d'espais autònoms 23

Apunts sobre la cultura de la separació.
Lluites amb les migrants 29

Resenyes 33

El nostres pensaments venen condicionats pel llenguatge que utilitzem per construir-los. No és d'estranyar, que en una societat on al llarg de la història els assumptes públics han sigut reservats als homes, el plural genèric s'escrigui en masculí, doncs és a ells a qui es refereix. Aquesta revista està escrita enterament en femení, som conscients que el fet d'escriure d'aquesta manera no elimina aquest fet, però sí serveix per evidenciar-lo.

Terra Cremada
Fonollars 15
08003 Barcelona

terraquemada.pimienta.org
terraquemada@pimienta.org

UNA POSSIBLE PRESENTACIÓ...

Res de nou sota el cel

Barcelona se'ns assembla cada cop més a una terra cremada, inhòspita, desolada en tot allò que concerneix als aspectes col·lectius. Com una guerra en la que no es pretén deixar res a les seves enemigues, el capital ha arrasat amb totes les formes de relacionar-se que no li són pròpies, ha acabat amb la cultura anticapitalista i les seves formes implícites d'organitzar-se i davant de qualsevol eventualitat ha tirat sal per evitar que no creixi absolutament res de les seves cendres. Darrera de les seves nombroses llums de colors, els seus aparadors, els seus carrers amb els seus nous blocs; darrera de l'exhibició de la seva capacitat tècnica i de la seva monumentalitat que crida als quatre vents el seu poder, veiem amb tota la seva cruesa, sense edulcorants, l'agonia d'allò social.

1. Transición a la modernidad y Transacción democrática (de la dictadura franquista a la democracia). La Leyenda de la Transición. Colectivo etcétera.

“Hoy nos sabemos más solos, más ciegos, más viejos al tener menor certeza de que el futuro será cual lo imaginamos. El espacio que nos rodea lo apreciamos más cerrado, más obtuso, más oscuro. La relación entre las personas, más mediática, más institucionalizada, más subsidiaria: necesitamos más objetos que medien en nuestras relaciones, el Estado se

ocupa de más cosas y más de nuestras cosas, otros actúan por mí y por mi relación con el otro. Las ideas circulantes respecto a la familia, a la escuela, a la droga, al sexo, respecto a la cárcel, a la delincuencia, a un posible cambio social,... las apercibimos más reaccionarias, más uniformes, menos personales, más estereotipadas. La creación (¿por más subvencionada?) la creemos más escasa. El tiempo libre, no pillado por los objetos, por el Estado, por la economía, lo sabemos menor”.

Aquests canvis de paradigma denunciats des dels anys 60, i abans, van trobar la seva pròpia expressió en el que les mercenàries de la ploma capitalista van denominar postmodernitat. Canvis que es van encarregar ràpidament de definir per alabar-los i donar-li el contingut intel·lectual que necessitava aquest nou cicle capitalista. Canvis referents al teixit productiu, al pes que adquireix l'economia financera i especulativa, a la informació, al saber i a la comunicació com a pilars centrals del sistema econòmic i de control, al consum de masses, a la influència dels mass media, als costums i la cultura de la gent, a les relacions socials, etc. Sembla ser, però, que en aquest procés existeix un denominador comú ja que la seva conseqüència i la seva premissa és l'aïllament.

Allò que ens reconeixia, que ens agermanava, que feia dels barris i els carrers un caldo de relacions i trobades s'ha convertit en un flux de mercaderies i persones, en llocs de pas entre moments purament econòmics: del lloc de producció al lloc de consum, passant per un habitatge cada vegada més hermètic a la realitat i més dependent de l'entorn

virtual. Aquesta disgregació generalitzada se sosté en la falsa comunitat de la societat de masses, amb aquest estar connectats amb el món a través de la televisió i d'Internet, situació que torna gregari el comportament, que ens fa pensar en un món més petit i on les persones estan més juntes, però que en realitat alhora d'enfrontar-nos a qualsevol problema ens demostra fins a quin punt estem soles, impotents, vulnerables i insegures. I davant d'aquesta situació no ens queda cap altra opció que recórrer als poders estatals i econòmics, delegant en ells la solució dels problemes i reforçant així el control i el poder sobre nosaltres.

Aquesta situació que descrivim parla en general, d'uns trets que caracteritzen les relacions socials al treball, la família, en el mal anomenat temps lliure, entre totes nosaltres com amigues o com a desconegudes. Malgrat tot, aquesta generalització no es percep de forma uniforme ja que les persones han assimilat aquesta cultura imposada de diverses formes, en funció de la seva dependència de l'estat i el capital. Però tot i que encara persisteixin algunes

formes comunitàries no vinculades a través dels interessos monetaris, aquestes cada cop s'assemblen més a una penya de futbol o a un club de fans. I gairebé mai no es plantejen com contràries al sistema, sinó, i malgrat tot, com les seves apèndixs.

I davant d'aquest panorama que mostrem, que podria suscitar no pocs intents de desfer-se d'ell, com pot ser que no existeixi la protesta? Com pot ser que no peti i es trenqui tot en mil bocins? El malestar es pateix, però no trobem la manera de concretar-lo, definir-lo i de trobar les seves veritables raons, i així intentem de mil maneres diferents desfer-nos d'ell, però no saber d'on ve fa que colpegem al buit. Ens han arrencat les paraules per cridar, ens han pres una altra visió del món i el domini es pateix en silenci. Però a més a més, en els països del capitalisme avançat, no només s'han desenvolupat les maneres pràctiques i psicològiques per separar-nos les unes de les altres, sinó que han creat diferents models de fugida de la vida quotidiana, adaptats a les diverses sensibilitats i personalitats, per poder tenir-nos per sempre atrapades entre les se-

ves urpes. Així, davant la manifesta soledat i la falta de relacions socials reals no fundades en la mercantilització, ens ofereixen les noves xarxes socials virtuals. Davant la impotència, l'estrès, la inseguretat i la baixa autoestima, la desesperació, davant el buit d'una societat fundada sobre els interessos econòmics i l'obediència tenim a l'abast de la mà els fàrmacs i les drogues que vulguem; les pastilles i la televisió o la coca i la discoteca. Davant de tot allò que ja no es dona a la realitat: aventura, imprevisió, autonomia, imaginació, creativitat, etc... ens ofereixen satisfer-ho en la virtualitat, i a qui una pel·lícula o un videojoc no els ajudi a oblidar l'explotació quotidiana, li venen, mitjançant l'abundant i variada economia de l'oci, el paracaigudisme, el rafting, els aquaparks, etc... Infinitat de diversions controlades amb una dosi d'adrenalina adequada que dissolen la frustració d'una vida miserable.

No hi ha persona més sola que la que està en el bullici d'una pista de ball, entre llums i sorolls. No hi ha res que predigui tant la tristesa que el riure i la felicitat de qui ha de tornar al treball assalariat. Qui es creu més acompanyada es despertarà més

sola que mai. Tot allò que ens ofereix el sistema capitalista per no patir els seus mals, ens catapulta a la llarga a patir-ho d'una forma encara més greu. I davant d'això només ens queden les pastilles.

L'antagonisme davant del mirall

Davant d'aquest panorama ens les hem de veure les que ens enfrontem a l'actual sistema democràtic i capitalista. Situació que ens condiciona i es manifesta una vegada rere l'altre en els nostres ambients.

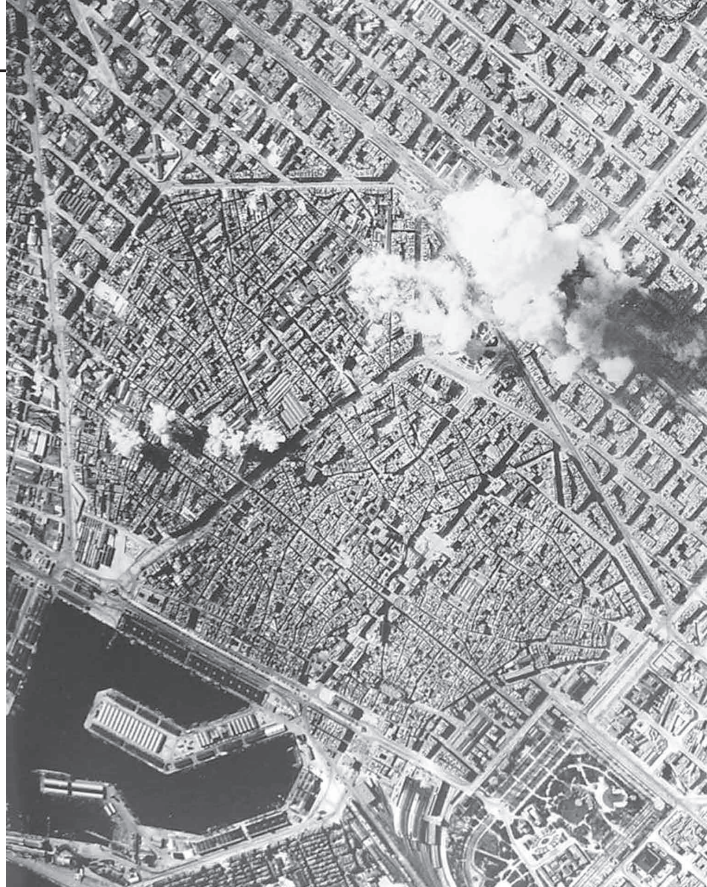
En aquests últims deu o quinze anys a Barcelona veiem que les lluites cada vegada s'han anat fragmentant més i ha portat als moviments antagonistes a disgregar-se en petits grups que s'han especialitzat en diverses lluites (antifeixisme, ecologisme, okupació, feminisme, presisme,

etc...). Això ha donat lloc a una infinitat de centres socials okupats, col·lectius, publicacions, editorials, ateneus, biblioteques, etc... com també a introduir aspectes que abans no es tenien massa en compte (gènere, alliberament animal, ecologisme radical). En definitiva, sembla ser que, aparentment, l'antagonisme polític està en un bon estat de salut -el número de militats respecte a finals dels noranta és visiblement superior- però en realitat només és això, una aparença: la disgregació passa factura. Sembla ser que abans també existien lluites concretes i parcials però algunes d'elles van tenir un fort caràcter aglutinador com van ser l'antifeixisme o l'okupació; aquest fet va permetre un major coneixement i coordinació entre els diferents barris, es tenien clar els moments que es necessitava sortir al carrer amb força i solidaritzar-se davants els moments repressius. Ara, en canvi, no existeix una pràctica conjunta, cada una es queda al seu cercle, ens movem i ens coneixem menys entre els barris, les activitats i les convocatòries difícilment són secundades més enllà dels grups o individus més pròximes. I l'únic que trenca amb aquesta dinàmica és la festa. Com aconseguir que aquest aïllament extrem en el que vivim en un lloc com Barcelona, una de les grans ciutats europees, amb aquest flux tan constant de turisme i mercaderies, no afecti i transformi com li doni la gana el nostre entorn?

Amb tot això, volem dir que veiem la necessitat urgent d'establir llaços polítics i articular aquest arxipèlag de lluites, ja que pensem que de forma aïllada perden nitidesa i deixen camins entreoberts, entre les seves aigües, a un reformisme que només busca maquillar el sistema i no, com nosaltres, destruir-lo.

Aquests anys també han estat temps on el nostre cercle d'inter-

venció social s'ha anat tancant més i més sobre nosaltres, passant per alt tot allò que no tenia un discurs similar al nostre o una estètica guerrera. D'aquesta manera, ens hem anat disgregant, no només entre nosaltres, sinó també de les lluites dutes a terme per aquelles que mal anomenem "gent normal" (lluites veïnals i contra plans urbanístics, en defensa del territori, contra l'enduriment de les lleis, conflictes laborals) contribuint a ampliar la separació i una vegada més deixant el terreny lliure per les buròcrates i oportunistes que només busquen més poder i tornar qualsevol situació de conflicte a la normalitat.

El perquè d'aquesta manera de fer no és gens fàcil de respondre. No es tracta només d'un rebuig a certs discursos o bé de la negació a certs àmbits de lluita acusats de reformistes. A vegades ens hem vist envoltades d'unes dinàmiques que ens han estancat i portat cap a una

inèrcia que es negava a canviar de direcció. Altres vegades la urgència de la repressió ens ha tancat a la lògica que comporta la seva resposta. Però també és cert que l'absència del debat i de discussió raonada s'ha fet notar. No han existit moments reals de trobada, propostes i elaboracions d'estratègies per afrontar el present. Han existit en canvi ridículs debats on cadascuna s'enrocava en postures estàtiques. Al final veiem que deixant de participar en moltes lluites amb reivindicacions i continguts no compartits en la seva totalitat o considerades massa parcials, s'ha perdut de vista la potencialitat subversiva del conflicte. Hem deixat d'intervenir als espais socials que ens són més incòmodes i no, com algunes vegades es pretén dir, que no ens pertoquen. Davant aquest fet existeix la sospita que ens hem tancat en un gueto on ens és molt més fàcil estar, ja que no hem de discutir sobre les nostres veritats compartides.

La proposta no consisteix en tirar-se de cap sobre qualsevol conflicte que apareix al nostre entorn, sinó en intervenir en tots aquells aspectes que ens afecten realment. Actuar en el terreny d'on fa temps vam desertar i enfrontar-nos als problemes que se'ns plantegen. És hora de començar a fer-nos preguntes compromeses; Com compaginar el reformisme de certes lluites i reivindicacions amb la voluntat d'acabar amb el sistema? Com tenir presència en els espais polítics dominats pel reformisme amb un discurs coherent i combatiu? Com evitar caure en una fraseologia i discurs violent i guerrer que té més d'espectacular i estètic que de real, sense perdre el nostre horitzó de lluita?

Si som capaces de veure-hi més enllà d'una consigna, podrem trobar molts punts en comú amb altres lluites. Si hi participem com a afectades i des de la transversalitat,

podem trencar les barreres que generen l'estètica i les diverses cultures polítiques que amaguen una possible afinitat. Només trobant-nos durant el camí es podrà desvelar què som i amb qui podem compartir el present.

Com evitar la recuperació sense acabar amb les lluites parcials? Si les veritables lluites provenen de les necessitats reals i no de pressupòsits ideològics, quins mecanismes eviten que les demandes assimilades apaguin les ànsies de la lluita?

Necessitem tornar a sentir passió per la vida, polititzar-la completament, més enllà dels conflictes concrets, per evitar que els reformismes aconseguixin els seus objectius i ens acomodin en una vida més habitable, malgrat que no sigui nostra.

En aquesta terra cremada

I davant d'aquesta situació, que pot oferir una altra publicació? Som conscients que no estem dient res de nou, que tot està ja dit i que poc podem aportar als llibres escrits i a les teories existents. Però la teoria sota el pes de la Història queda enterrada i només relacionant-la amb els processos vius pren sentit al mateix temps que es modifica. A més a més, ara que el poder ha fet seu el vocabulari i ha canviat el sentit de les paraules tal hi com ha volgut, és més necessari que mai recordar a cada instant el que amaga o tergiversa la

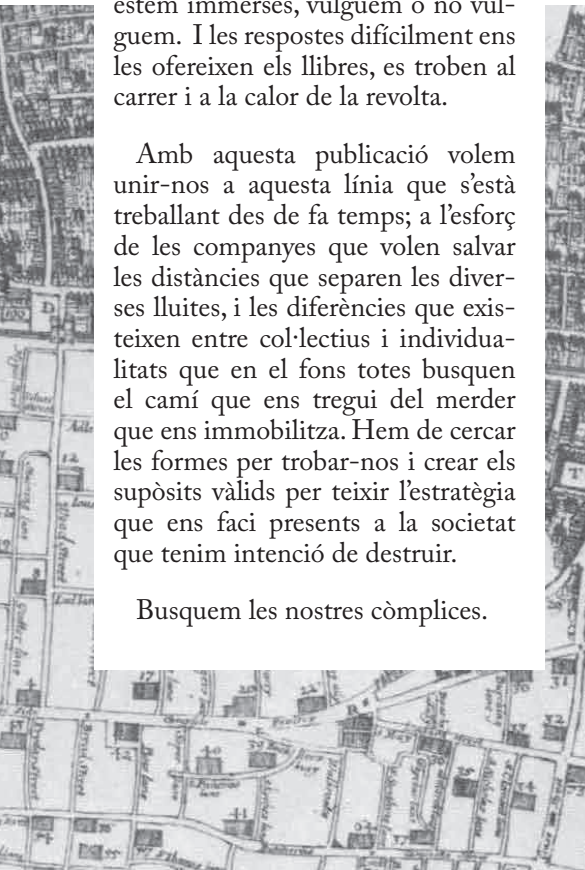
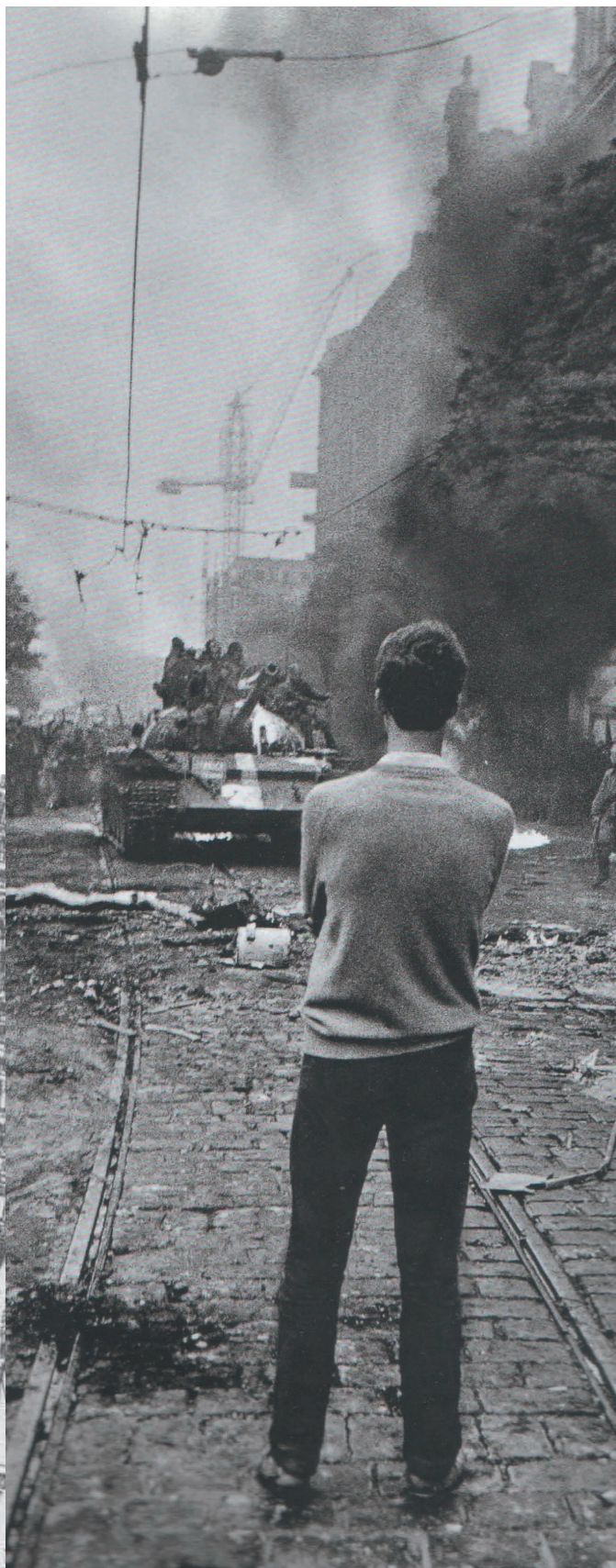

seva propaganda. Si no desmuntem les veritats i els significats que dicta el poder, correm el risc de veure'ns submergides en les seves teranyines. És doncs vital desmentir els seus discursos i generar les preguntes adequades que s'enfrontin a ell.

Necessitem estar presents i enfrontades a la seva visió unívoca del món. Necessitem, a més a més, moments de reflexió, des de la tranquil·litat, per analitzar els processos de lluita que es donen i dels que participem, evidenciant el seu denominador comú, per enfortir-los en la seva perspectiva anticapitalista i contra l'estat. A vegades les dinàmiques que genera una lluita no permeten veure part de la seva essència, però totes elles ensenyen, exemplifiquen i així ens ajuden a traçar la nostra estratègia. És en aquest moment en el que ens volem trobar per qüestionar-nos el que està succeint i generar les preguntes que ens portin a buscar les respostes en la lluita social en la que estem immerses, vulguem o no vulguem. I les respostes difícilment ens les ofereixen els llibres, es troben al carrer i a la calor de la revolta.

Amb aquesta publicació volem unir-nos a aquesta línia que s'està treballant des de fa temps; a l'esforç de les companyes que volen salvar les distàncies que separen les diverses lluites, i les diferències que existeixen entre col·lectius i individualitats que en el fons totes busquen el camí que ens tregui del merder que ens immobilitza. Hem de cercar les formes per trobar-nos i crear els supòsits vàlids per teixir l'estratègia que ens faci presents a la societat que tenim intenció de destruir.

Busquem les nostres còmplices.

ENSOPETGA MATETEX

[...] la universidad ya no es más un lugar tranquilo para enseñar, realizar trabajo académico a un ritmo pausado y contemplar el universo como ocurría en siglos pasados. Ahora es un potente negocio, complejo, demandante y competitivo que requiere inversiones continuas y de gran escala.

Malcolm Skilbeck

El estudiante no se da cuenta de que la historia altera su irrisorio mundo “cerrado”. La famosa “crisis de la Universidad” parte de una crisis más general del capitalismo moderno; sigue siendo el objeto de un diálogo de sordos entre diferentes especialistas. Dicha crisis traduce simplemente las dificultades de un ajuste tardío de este sector especial de la producción a una transformación de conjunto del aparato productivo. (...).

Las diversas facultades y escuelas, todavía adornadas de ilusiones anacrónicas, son transformadas de dispensadores de la “cultura general” a la medida de las clases dirigentes en fábricas de enseñanza rápida de cuadros inferiores y de cuadros medios.

Rebelándose contra sus estudios, los estudiantes americanos han puesto en cuestión, inmediatamente, una sociedad que tiene necesidad de tales estudios. Del mismo modo que su rebelión (en Berkeley y otros sitios) contra la jerarquía universitaria se ha afirmado como *rebelión contra todo el sistema social basado en la jerarquía y la dictadura de la economía y el Estado*. Rechazando *integrarse a las empresas*, a las que de forma natural los destinan sus estudios especializados, ponen en cuestión profundamente un sistema de producción donde todas las actividades y sus productos escapan totalmente a sus autores. De este modo, a través de intentos y una confusión todavía muy importante, la juventud americana inconformista busca en la “sociedad de la abundancia”, una alternativa revolucionaria coherente.

Sobre la miseria de la vida estudiantil, Internacional Situacionista

El que és cert és que les que redactem aquest article no ens hem informat àmpliament del que és el procés de Bolonya, de fet, no ens cal i ni tant sols ens va caler per aproximar-nos a les lluites que s'estaven donant a les diferents universitats de l'estat. La intuïció va resultar ser encertada, una evidència. Mirant articles de premsa o d'alguns professors, així com una passada ràpida d'alguns paràgrafs de no sé quin in-

forme, ens van fer veure que la cosa era la de sempre.

El que ens interessa és reflexionar sobre el que ha succeït en la lluita contra *bolonya*. No com a teòriques que opinen des de fora sinó com a part activa, com a persones que malgrat de no ser totes estudiants hem considerat nostra la lluita. No per fer crítica destructiva ni per sentar càtedra de res, sinó

AR R A M B I L A A P E D R A

La lluita contra Bolonya: Protesta, reivindicacions, integració i pacificació social

per pensar que quan es generen moviments massius, caiem en les mateixes pautes, els mateixos clíxés, els mateixos errors, sobretot condicionades per la necessitat d'obtenir legitimitat democràtica (voluntat de diàleg, reconeixement dels mass media, oposició com a adversàries polítiques, etc). Volem doncs assenyalar aquests aspectes que s'han donat en aquesta lluita perquè pensem que així potser s'entra en un debat col·lectiu que ens acompanyi en les diverses lluites que s'obren per enfortir-les en les seves posicions anticapitalistes i contra les jerarquies. Deixem clar, així, que amb aquest text no ens estem dirigint a qualsevol sinó a aquelles persones que tenen una sensibilitat anticapitalista i que veuen en la lluita concreta, estudiantil o no, una aspiració que la sobrepassa.

1. *Bolonya* s'aplica al seu ritme

Algunes de nosaltres ja vàrem estar implicades de diverses maneres i en diferents graus en la lluita contra el pla *bolonya* (quan era més conegut com a L.O.U.),

l'informe Bricall o l'enèsim intent de doblegar encara més alguna esfera de la societat sota els pressupostos de la mercaderia. Per tant, tenim uns 10 anys d'experiència més o menys llunyana entorn la lluita estudiantil, a vegades implicant-nos-hi de prop i altres d'observadores.

Ja cap a finals dels noranta, quan es donava a conèixer entre nosaltres l'Informe Bricall i la Llei Orgànica d'Universitats, quan es parlava, com si és tractés d'una pel·lícula de ciència ficció, de "La societat del coneixement" de Peter Drucker o de la idea postmoderna de societat de la informació, - nocions que per a nosaltres significaven que l'acumulació i avanç tecnològic i científic dota al saber d'una major importància dins els eixos que vertebraven el capitalisme¹, que el monopoli i l'instrumentalització del "saber se constituye como principal fuerza del poder, como instrumento de control del medio y de las relaciones entre individuos o grupos dentro del sistema"², ja ens agitàvem inquietes per algunes facultats. Sabíem que la nova llei que volava sobre els nostres caps com un voltor famè-

1. "el eje alrededor del cual gira la sociedad posmoderna ya no es, tal y como lo fue en la modernidad, la producción, sino que ahora es la comunicación (en su sentido restringido al trasvase de la información) y la rapidez con la que esta puede darse". Apuntes sobre el deseo y la necesidad de pegarle fuego a la posmodernida, Taller de investigaciones subversivas UHP.

2. Ibid.

lic volia, tal com s'està intentant ara de nou, reinserir i adaptar el sistema d'educació superior a les necessitats del capitalisme per fer-lo més rentable i productiu. Aleshores va existir una forta oposició, com se'ns dubte ja hi havia hagut al llarg dels vuitanta o inici dels noranta, contra els diferents intents privatitzadors. La qüestió és que darrere les vagues, les manifestacions, els talls de carretera i les ocupacions, darrera d'aquella lluita es va aconseguir a través d'un referèndum que hi hagués una oposició massiva, escrita, cap a la nova llei. Sota un govern *pepero* que tenia la Aguirre a cultura i

amb un professorat sempre inclinat cap al socialisme (del PSOE, és clar) o la progressia amable, tot va resultar molt més fàcil. La desobediència a la llei va ser recolzada pràcticament per tots els sectors universitaris fins aturar la implantació en la seva estructura orgànica o formal, tot i que diferents aspectes que ja avançava la LOU s'han anat introduint al llarg d'aquests deu anys.

No ens estranya, doncs, que ara ho intentin de nou, no ens estranya que tornin a la càrrega amb un nou nom mediàtic, amb uns nous acords, amb una fortíssima pro-

paganda perquè la reforma universitària es faci efectiva. Malgrat que les diferents causes que s'han debatut al voltant de la crisi de la universitat, per les empresàries i les benpensants del rendiment econòmic el veritable problema és que encara conserva masses coses de l'antiga educació liberal burgesa, de l'educació destinada a la transmissió de "coneixement" i de "cultura" general.

La universitat és una institució caduca des de fa 50 anys, no perquè sigui eficient en la instrucció, en l'elaboració de coneixement o perquè tingui la gosadia de transmetre valors i pensaments crítics, sinó perquè senzillament no està totalment doblegada a l'eficiència i la producció, baluards eters i immutables del capitalisme. I la seva reforma definitiva serà a costa de no ser un llast econòmic per aquesta societat, i mentre visquem en capitalisme la reforma s'intentarà dur a terme fins aconseguir-la, perquè la universitat sigui definitivament productiva. Aquest és un dels punts primordials per entendre que cap oposició parcial, únicament estudiantil, podrà aturar l'esdevenir d'aquests temps, la reforma universitària, tot i que tardana, no és altra cosa que la reforma de la societat al ritme dels avanços del capitalisme.

I ara tornem on érem al principi, doncs: què ha quedat del no a la LOU?, què ha quedat d'una lluita essencialment similar?, ben poca cosa. I aquí radica un dels problemes irresolubles de la lluita estudiantil: la temporalitat de les seves protagonistes no deixa lloc a la transmissió d'experiències i a l'acumulació de coneixement. No recordem que el PSOE, en el seu moment a l'oposició, va declarar-

se contrari a l'implantació de la LOU? Tant sols aquesta amnèsia incessant que patim pot no acabar definitivament amb les esperances a les urnes o la democràcia.

És evident que les que van fer-se enrere a l'implantar la LOU no ho van fer resignant-se a la derrota, òbviament, sinó que van esperar moments millors i..., quin moment millor que sota un govern permissiu amb els matrimonis gais o més decidit en la laïcitat de l'escola? La punta de llança de les reformes i lleis liberalitzadores des de fa 30 anys sempre ha estat la socialdemocràcia. L'oposició a determinats plans capitalistes no pot existir en tant que política formal ja que el combat es lliura entre els límits i les exigències que imposa el propi sistema econòmic. Qualsevol amb un mínim de memòria li quedarà clar que no es tracta d'un govern d'un o altre signe, d'un rector més o menys enrotllat o d'un professorat i estudiantat més o menys conservador; és la lògica implacable d'aquests temps. Què més dona qui hi hagi de Ministre d'Educació o de Conseller d'Universitats?, tant l'Ernest Maragall, com el conseller Huguet són uns buròcrates que tant sols fan bé la seva feina. Tal com intentaria fer-ho el tecnòcrata del partit que sigui.

I aleshores, quin sentit tenen les actuals demandes de diàleg social o de debat públic?

2. Consignes realistes i discursos útils o la impossibilitat de ruptura

El gran cavall de batalla que han utilitzat les portaveus estudiantils, sota l'innegable xantatge que im-

MENTIDA Nº1 LA LLUITA ÉS NOMÉS CONTRA BOLONYA *

Bolonya és una llei més, com ho va ser la LOU que la precedeix. No ens malinterpreteu, estem absolutament en contra d'ella però el que realment ens preocupa i ens fa mobilitzar-nos és altra cosa.

La raó general que ens fa baixar als carrers és la nostra oposició a la conversió de la universitat en l'avantsala del món empresarial. La reestructuració de la universitat, que ja porta dècades realitzant-se llei a llei, té per objecte la preparació dels/les estudiants per a l'explotació laboral que els espera a la societat. En això mai ens han mentit. El que pretén Bolonya és que els/les estudiants, com a futurs/es treballadors/es, siguin útils a l'economia. És a dir, productius/ves, disciplinats/des, competitiu/ves i resignats/des.

Per tant, si volem tenir un mínim de possibilitat de frenar aquesta llei hem de vincular-nos a altres lluites que s'estiguin enfrontant al mateix. La mercantilització de l'ensenyament, així com, l'especulació als barris, la repressió policial, la representació democràtica o la destrucció del territori són diferents fronts en el que se'ns presenta un mateix problema.

Capitalisme i qui es beneficia d'ell. Poder i qui l'exerceix. A un cantó hi són ells.

A l'altre, tots i totes les que patim les seves conseqüències.

De la vinculació de les nostres lluites depèn que seguim vivint en funció dels interessos d'altres.

3. "La base fundamental de la acció lliure és el diàleg. Ahora bien (...) se puede hablar de libertad solo en libertad. Si no se es libre al responder, ¿para qué sirven las preguntas? El diálogo existe sólo cuando los individuos pueden hablar sin mediaciones, o sea cuando están en una relación de reciprocidad. Si el discurso se desarrolla en un único sentido, no hay comunicación posible. Si alguno tiene el poder de imponer las preguntas, el contenido de estas últimas le será directamente funcional (y las respuestas llevarán en el método mismo el marco de la sujeción). A un súbdito sólo se le pueden hacer preguntas cuyas respuestas confirman su rol de súbdito. Es desde este rol que el amo formulará las futuras preguntas. La esclavitud consiste en seguir respondiendo, puesto que las preguntas del amo se responden por sí solas." *Ai Ferri corti, contra lo existente, sus defendorxs y sus falsxs críticxs.*

4. (ERT, European Round Table of Industrialists, poderós lobbie de multinacionals que ja el 1995 havien fet i presentat els seus informes a la CEE).

posava el teatre de la premsa, ha estat el de deixar clar que hi ha una voluntat i una disposició total al diàleg, que totes volem aconseguir una universitat millor, i que del què es tracta és de millorar el finançament, incrementar la docència i criticar els intents privatitzadors.

Les més interessades en el suposat diàleg o debat són les governants i les empresàries que entre conversa i conversa amb algunes autoerigides representants estudiantils, aplicaran *bolonya* i el que faci falta, retallant-ne, si cal, alguna part ridícula per acabar descollonant-se de riure de les *antibolonya*. Donades les actuals diferències econòmiques i socials el diàleg és impossible³.

El diàleg, la discussió lliure tan sols es podria dur a terme entre iguals, si no fos així hi hauria entre les possibles interlocutores unes diferències de poder efectiu tan abismals que seria poca cosa més que un monòleg. Si una de les interlocutores no tant sols està duent a terme ja l'acció de la qual pretén parlar, sinó que té en les seves mans el poder d'execució, una força de coacció incomparable i la seva decisió descansa sobre el poder militar i policial, mentre que l'altre part té poca cosa més que la seva voluntat, anomenar això diàleg és digne d'un acudit de l'Eugenio.

I el debat, com es pensa fer? Presentant-se, de nou a algun programa com el del Cuní entre destructores i defensores? I tot aquest teatre, tot aquest desgast, per què les avorridíssimes espectadores i les demòcrates de pro continuïn des del sofà de casa tenint la seva opinió a canvi de no portar-la mai a la pràctica?

Els mass media ens diuen que els alts estaments de la comunitat universitària, els polítics de torn i tota una colla de llepaculs al servei dels diners han obert una via de diàleg i que les violentes minoritàries la rebutgen. Analtzem de prop què vol dir aquest "diàleg" des de l'inici. Un conjunt tècnic d'expertes i especialistes elaboren uns informes per poder adaptar l'àmbit acadèmic al món d'avui en dia, al món de la flexibilitat i les exigències del mercat. És a dir, posar el coneixement i la docència al servei de la producció (llunyans queden els dies on per les socialistes l'educació era primordial per superar les diferències socioeconòmiques de la societat de classes), coincidint òbviament amb els interessos de la Taula Rodona dels Empresaris Europeus.⁴ Aquesta regulació l'aproven les polítiques en àmbit europeu i la recolzen les rectores europees de l'Associació de la Universitat d'Europa (EUA). Tot seguit s'inicia el procés d'implantació de l'EEES; la gent que s'informa el rebutja, s'organitza i protesta; es fan referèndums i els resultats són majoritàriament de rebuig a *bolonya*; les enquestes revelen que un 27% de les persones de l'estat no aprova el pla, el doble de les qui s'hi posicionen a favor. La resposta de les autoritats és acusar d'antidemòcrata a tot *quisqui*. I és que les coses s'han de fer bé: sense soroll ni merders. Com bé responia Aznar a la pregunta de què feia en temps de Franco, *doncs estudiava, que és el que havia de fer*. Qui crida és perquè no té raó...? O serà que no té els mitjans?

Per l'ordre establert no és possible la discussió en qualsevol terme que posi en qüestió el seu poder, aquest és el seu diàleg i per

això l'invoquen a cada moment, per poder en realitat, imposar *bolonya*. Ja ho va dir algun sinistre personatge; "no hi ha marxa enre-re, *Bolonya* s'aplicarà passi el que passi". Totes aquelles que deixen fer perquè han perdut la capacitat crítica són les seves cartes, les seves excuses. Mentre en els mitjans de comunicació ens deien que el diàleg estava obert, no deien tant alt que ja hi ha disciplines que han incorporat *bolonya* i que tenen perfectament previst instal·lar *bolonya* paulatinament en els pròxims tres anys. El diàleg és una trampa, una mesura de desgast, de guany de legitimitat per poder fer, mentrestant, el que sempre han fet: imposar la seva voluntat.

De totes maneres, ja ho hem dit, ens agradaria saber qui dialogaria i en nom de qui?

Donada una situació de tanta innegable desigualtat i on la correlació de forces tant sols podria anivellar-se (en el joc mediàtic espectacular) amb el plataformisme ampli, amb el pacte amb determinats sectors socials progressistes a costa de capitular així a les demandes originals i les formes de lluita pròpia, Què podríem fer? Doncs el que ens queda no és ni el plataformisme banal del tot hi cap, ni resignar-se tampoc a replegar-se al voltant de l'àmbit acadèmic, sinó donar un gir a la lluita en els seus continguts. L'oposició a *bolonya* no l'hem d'entendre des d'una òptica estudiantil únicament; aquí està el quid de la qüestió i on els patètics aprenents de politicastes se'ls hi ennuegaran les paraules. No es tracta, tal com ho han fet alguns personatges amb palestí i pantalons de pana de deixar clar darrera la càmera de TV3 que no volen antisistemes o okupes,

que la lluita contra *bolonya* és una lluita de les i per les estudiants. Es tracta de tenir una visió global, d'entendre que aquestes agressions són dutes a terme pels mateixos fonaments que imposen ERO's a tort i dret, que especulen amb els aliments i amb la vivenda, que es tracta d'una organització social i política que travessa totes les relacions que tenim en vida. Hem d'integrar la crítica a la totalitat per no caure en l'aïllament, perquè reduint-nos als nostres problemes corporatius, laborals, mediambientals, estudiantils, etc. és com pretenen reduir el que podria ser una força molt major. És doncs, des d'aquest punt de vista que cal elaborar els discursos, buscar possibles aliances afins, i fer-nos fortes en les formes de lluita pròpies per atacar aquest ordre social.

A l'Estat francès això ho van entendre molt bé, les estudiants a la seva lluita contra la llei Valérie i els CPE⁵ no tant sols varen ocupar les facultats i els carrers sinó que van anar directament a bloquejar les vies de trens de mercaderies i van col·laborar amb treballadores de fàbriques ocupades⁶. L'oposició a una llei expressada amb el rebuig al flux de mercaderies, a l'essència del sistema econòmic que patim. Val a dir que aquí també s'ha fet tallant carreteres i carrers, o bé ocupant els bancs. També hi ha hagut un canvi qualitatiu en el nombre d'activitats que s'han dut a terme en les ocupacions respecte les que hi havia ara fa uns anys, com donar a conèixer diferents conflictes com els de les conductores de TMB o el del Plà Caufec. Però la qüestió, i això no ho ha sabut fer mai ningú, és de no tant sols exposar conflictes o de donar a conèixer els problemes que

5 Contrat Première Embauche (contracte de primera ocupació, CPE), que donava opció a acomiadar a treballadores joves en els dos primers anys sense necessitat de justificació ni indemnització.

6 "El movimiento contra el CPE no dudó en bloquear estaciones, circunvalaciones, fábricas, autopistas, supermercados e incluso aeropuertos." La insurrección que viene. Comité invisible.

MENTIDA Nº2 A LA LLUITA ESTUDIANTIL NO POT PARTICIPAR GENT ALIENA A LA UNIVERSITAT *

La premsa i els polítics diuen que a les ocupacions i a les manifestacions hi ha gent que no és estudiant, és més, que ni tan sols té cap mena de relació amb la universitat. Ho diuen amb la intenció que els i les estudiants agafin por i pensin que, potser, el desallotjament de l'altre dia i la violència policial és fruit de la participació dels no-universitaris. Ho diuen perquè l'opinió pública, és a dir la gent sense opinió, pensi: "ara ho entenc són els antisistema" (llegeixi's també, violents, incívics, okupes, terroristes islàmics o el que es vulgui) que s'han infiltrat entre els pacífics i ingenus estudiants."

Hem de reconèixer que sí, que nosaltres que ni estudiem ni treballam a la universitat hem estat participant a les mobilitzacions estudiantils. No només no tenim per què amagar-ho sinó que és quelcom del que estem orgullosos, quelcom que creiem que hem de fer. Estem als carrers amb vosaltres de la mateixa manera que ens vam involucrar a la lluita pels 2 dies dels buseros, o amb la dels veïns i veïnes d'Esplugues contra el pla Caufec, o solidaritzant-nos amb la revolta grega. No ens sentim aliens/es a vosaltres ja que considerem que estem visquen realitats semblants. Ja siguis estudiant, treballador/a, aturat/da o pres/a, el capitalisme i l'autoritat ens afecta a tots/es, cada sector segons les seves característiques pròpies, però unificant-nos en un mateix bàndol al ser, en aquesta societat, altres els que decideixen sobre les nostres vides i els assumptes que ens afecten.

Les persones que tenen el poder pretenen que cadascun/a de nosaltres es dediqui a les seves coses i no miri al seu voltant buscant la complicitat de qui està també fotut. Perquè saben que en quant siguem conscients de la nostra força com a col·lectiu seran ells qui començaran a estar fotuts.

es viuen, sinó de traçar una línia que ens uneixi a totes sota una mateixa problemàtica general, la que ens situa com a víctimes d'un sistema, una organització social, econòmica i política que no ens deixa escollir com volem viure, ni triar com ens agradaria que funcionessin les coses.

Donades les actuals circumstàncies d'alienació, aïllament i misèria moral generalitzades, no pensàvem pas que només d'aquesta lluita, com de cap altre, poguessin sorgir formes i idees que plantegeessin la resolució d'aquest greu problema que arrosseguem i ens empantana a totes: l'incapacitat de trobar la identitat comuna que ens agrupi, tal com ho va fer en el seu moment el moviment obrer, per tal de crear discursos que superin les fraccionalitzacions en les que cauen les lluites i s'aconsegueixi una consciència de globalitat. Tot i així, el que s'expressa en aquesta com en qualsevol altra lluita, si que pensem que s'ha d'utilitzar per trencar les falses divisions i identitats que ens imposa el capitalisme. L'estudiant no és essencialment diferent a la treballadora, o a l'aturada, totes passem tard o d'hora per una d'aquestes formes i les practiquem alternades o al mateix temps, la formació i la professió són denominadors comuns de la mateixa condemna: l'explotació.

La lluita estudiantil, en tant que demandes sobre el món acadèmic, amb els seus crits d'alarma contra la privatització i les bones intencions d'un reformisme dialogant i assenyat, és una lluita que condueix a un carreró sense sortida, sempre i quan estigui desvinculada d'una

lluita general, d'àmplies mires. Cada conquesta, cada demanda acceptada, que esgarrapi al sistema econòmic un tros de vida, és un pas endavant que, vivint sota els pressupostos del capital, tornarà enrere quan les condicions siguin favorables a l'economia, com ha passat, per exemple, amb la falsa victòria sobre la LOU al 2001. La Universitat no és res més que el reflex de la societat, per tant l'oposició a ella no pot ser menor que l'oposició al sistema capitalista; el finançament, el nombre de professors, les beques tant sols són aspectes tècnics que es discuteixen dins el terreny de la derrota.

Què és l'ensenyança i a quins interessos serveix? Les empreses i els bancs ja són a la universitat, són la universitat, l'únic que volen és una major rendibilitat. La lluita estudiantil amb les seves reivindicacions i consignes està condemnada a no replegar-se a l'àmbit acadèmic sinó a obrir-se i entendre-la com a part d'un cicle de lluites anticapitalistes. Aquests discursos han existit, i han aparegut, però tant sols volem constatar que s'han vist silenciats per la voraginosa pressió dels mitjans de comunicació. Dins el context de qualsevol lluita entenem la capacitat estratègica de certes demandes parcials i concretes que poden millorar certs aspectes de la nostra vida. El que pretenem no és tant fer una crítica al discurs que ha monopolitzat la lluita en tant que "reformista", sinó la manera d'expressar aquestes demandes i el seu contingut de fons. No és el mateix una petició que es fa com afectat d'un sistema del que vols formar part, adreçant-te a l'autoritat concedida, que una exigència que fas des de la pròpia dignitat i integritat violades a un poder im-

posat. El contingut de les demandes assenyalava la voluntat de formar part d'aquest sistema, d'expressar la necessitat i la importància del món acadèmic i l'estudiantat en el funcionament i perfeccionament del sistema democràtic, és a dir, la vinculació expressa a la democràcia, en comptes, d'un cop rebutjat el paper de la formació acadèmica, en tant que engranatge del món de les mercaderies intentar traslladar aquest descontent a la societat sencera que és, en última instància, la que necessita la nostra obediència i submissió a les aules, a la feina i als carrers per seguir reproduint el sistema de dominació capitalista i estatal.

El gran valor que podem trobar en aquesta lluita és el d'aguditzar el pensament crític de moltes de les participants, de forjar consciències que han superat el grau d'alienació dominant. Això s'ha demostrat quan hem practicat formes i maneres que expressaven la nostre voluntat real, sense condicionar-nos, sota la lògica pacifica-

dora i dialogant que a vegades volien imposar certs discursos emparant-se en la por o l'estratègia; Quan aquest any moltes estudiants han renunciat a matricular-se, desencantades com estaven amb aquest univers que poc té a veure amb un saber neutral o crític que ens ajudi a l'emancipació personal; Amb l'ocupació i participació en diferents espais ocupats que han practicat algunes i també amb l'obertura de la universitat lliure.

Moltes lluites poden ser la llavor d'una altra lluita futura, més radical en els seus continguts i més desalienada, doncs a cada pas pot aparèixer gent més ferma en les seves conviccions. Però no creiem essencialment en l'acumulació històrica de coneixement subversiu en un àmbit concret, la universitat o la fàbrica ja que la mobilitat social actual ho impedeix.

Sembla ser que les úniques capaces de transmetre i ensenyar formes de lluita són les organitzacions formals i els sindicats, tot

i que d'aprenentatge de les lluites passades n'hem vist poc. Aquests grups, mitjançant la lluita, s'intenten dotar d'un major nombre de militants per poder erigir-se com a representants estudiantils, obtenint així més poder i per tant "legitimitat" per a dur a terme unes reivindicacions que passaran sota els imperatius de les necessitats de l'organització i la seva voluntat de supervivència, factors que condicionen les mateixes demandes i la manera de lluitar⁷. En canvi la persistència de la tradició antiautoritària, autònoma, anticapitalista, és pràcticament inexistent, sovint el seu pas per l'universitat no qualifica en una tradició de lluita de referència, donades també les mancances de l'organització informal i l'inexistent ús que fan de les aules com a lloc de lluita i propaganda.

7. No és l'objectiu d'aquest text profunditzar sobre les misèries i les certeses de les organitzacions sindicals. En una altra ocasió si s'escau o s'imposa com a necessitat participarem del debat que s'obri al voltant del sindicalisme.

Per això insistim en la importància de crear discursos que vagin més enllà de la lluita concreta, per enllaçar estudiants amb treballadors i aturades, per trobar punts de comunicació entre gent que hagi tingut experiències i tradicions de lluita diferents, tornar-nos còmplices les unes de les altres i augmentar el coneixement subversiu. Per això insistim en veure les potencialitats que s'amaguen darrera de cada lluita, per caminar en aquesta direcció.

3. Entre el consens democràtic i el xantage mediàtic

Les maneres que tenen l'Status Quo de defensar-se es repeteixen una i altra vegada. Amb l'oposició a l'EEES hem pogut constatar novament com s'utilitzen

els mitjans de comunicació i els diferents agents socials per arrossegar la lluita en un terreny molt més còmode per a les governants. Els mitjans ens mostren la realitat, ens informen de tal manera que posen una suposada societat civil, gent cívica, ordenada, pulcre i fidel a la democràcia d'una banda, curiosament la seva banda, i de l'altra part, sempre, una minoria insensata, incívica, estúpida, violenta o tot alhora. D'aquesta manera ens pretenen assegurar que les que patim aquest ordre econòmic ens apleguem sota la bandera de la democràcia i som submises a la seva autoritat. Posen tot el que tenen al seu abast per destruir, discursiva i identitariamente, aquelles que es resisteixen a seguir les ordres, aquelles que protesten i pensen altres maneres de ser i estar.

L'assetjament mediàtic que se'n imposa, requereix de les diferents personalitats enteses en la matèria: tècniques, catedràtiques, polítiques, sindicalistes, etc. i del gran aparell mediàtic que es desplega per humiliar les contestatàries. Un cop han deixat clar que la minoria radical no és representativa de la societat i que no té arguments, estenen la mà per parlar de solucions realistes amb la fracció dialogant. Per les qui no entren al joc, tenen llest el seu linxament. Aixafada la minoria deixen clar que no hi ha espai per sortir dels límits establerts, pel nostre bé.

D'aquesta manera ajunten ficticiament, emparant-se en discursos periodístics, una societat aïllada, dividida i barallada per culpa del propi sistema i el malestar que desperta. Una societat que s'exclou l'una a l'altra i que en realitat està plena de minories que protesten i

es barallen d'una o altra manera i que a cada moment mediàtic perfinent s'encarregaran d'aïllar les altres. Per això "el som estudiants no delinqüents", és una suplica atemorida de les classes mitjanes que intenten evitar ser tractats com saben que es tracten als més pobres, sense contemplacions. En aquest parany hi caiem una i altra vegada, pel problema que hem comentat abans, perquè no aconseguim definir aquesta identitat comú de les diferents minories. No aconseguim definir les nostres problemàtiques enfront d'unes mateixes causes: l'absència de poder de la gent i l'absència de comunitat real. Si entenguéssim que el problema radica en l'incapacitat que tenim per escollir com volem viure, l'impossibilitat d'establir relacions comunitàries i sinceres entre veïnes en aquest sistema, sabríem que aquestes minories: estudiants, aturades, treballadores, som una majoria, una majoria que podria lluitar contra una minoria molt poderosa que monopolitza la violència i la informació, gestionant així la nostra misèria i la seva riquesa.

Analitzem el show mediàtic i les lamentables conseqüències que ha tingut en la lluita *antibolonya*. Sobretot arrel dels fets del 18 de maig, síntesi i epíleg del curs 2008-09.

Quan va saltar a primera pàgina el problema *antibolonya*, la premsa va córrer a esprémer notícies del tot sensacionalistes, imposant, com sempre fan, una sensació de vulnerabilitat i impossibilitat de defensa a les estudiants. Això va desencadenar nombroses declaracions i aparicions públiques totalment a la defensiva que intentaven no perdre la legitimitat i el

MENTIDA Nº3 NO S'HA D'UTILITZAR LA VIOLÈNCIA *

Quan en una lluita s'aconsegueix un mínim de potencial qüestionador el Poder té dos maneres de fer-li front buscant la seva divisió: la integració i la repressió.

La integració acostuma a ser utilitzada per l'esquerra, encara que no només per ella. Busca entre el moviment algú que estigui disposat a negociar a canvi de deslegitimar qualsevol intent de continuar amb la lluita. A partir d'aquí, qui no accepti allò pactat pels seus representants serà titllat de radical. En aquest sentit, sindicats, organitzacions o líders informals solen ser els perfectes amants de les institucions.

La repressió, arma preferida de la dreta, encara que no només per ella. Aquesta intenta crear por entre els que lluiten a causa de la violència exercida. Si no serveix la criminalització, l'amenaça o els expedients administratius es passarà a les detencions i les porres. Quan es respon a la seva violència hi haurà qui clamarà al cel davant tal obscenitat. Periodistes, polítics, comandaments policials, demòcrates diversos acusaran al violent, al terrorista que s'ha atrevit a fer-ho.

Pedres contra robocops. Ampolles contra pilotes de goma. Contenidors contra furgons que intenten atropellar-nos.

Qui s'interposi davant els intents de qualsevol de defensar-se de la policia al crit de: No a la violència! que ens digui què pensa de la mera existència dels exercits o de la policia, de la presència de segurates a les facultats, de l'obligació de treballar per sobreviure, de la violència continua, legal, assumida que hem de viure cada dia i que ningú s'indigna per ella.

Si un vidre trencat et posa nerviós/a, com t'afecten les morts en accidents laborals? si un contenidor cremant et violenta, què significa per a tu haver de treballar perquè un altre s'enriqueixi? Si una pedra contra el cap d'un mosso t'exaspera, què sents davant les tortures o morts a les comissaries?

La violència no és una opció és una necessitat.

prestigi. Finalment els mitjans van aconseguir arrossegar el conflicte a la pantalla i el resultat va ser donar un discurs totalment asèptic i inofensiu. Es guanyava així simpaties del sector “progre” i de l’esquerra dels globus de colors, mentre el discurs quedava totalment inutilitzat per aprofundir i obrir esclerxes en una crítica que anés més enllà.

El 18 de març va ser el dia més espectacular de la lluita, es van desencadenar les més diverses passions, l’acció i la reacció, la prova de foc de les estudiants i la violació definitiva dels mossos dins el marc universitari, després de les nombroses vegades que ja havien practicat la caça a l’estudiant a la UB, UAB i la Pompeu Fabra al llarg del curs. Quines reaccions s’haguessin donat si això hagués passat en època del poc agraciat Aznar? Un escàndol en la societat civil catalana, de ben segur.

En aquesta tragicomèdia grega cadascú va representar el seu paper a la perfecció, des del teló de fons de la premsa, un Dídac Ramírez⁸ que li havia caigut el marró a sobre de fer el que molts volien que passés, s’excusava hipòcritament amb un “havia arribat a una situació insostenible”, al·legant qüestions d’higiene i seguretat. Tot ben embolcallat per nombrosos articles de diaris, alguns posant èmfasis en la brutícia i el perill que corrien les obres d’art de l’edifici històric de la Central, d’altres amb la simpàtica visió d’unes estudiants hippieses jugant a fer cuinetes entre assemblea i xerrada. Les professores com a bones educadores cridaven a la democràcia demanant respecte a la sagrada llibertat d’expressió, la de la constitució, tant les que reclamaven el dret de les estudiants a protestar com les que, com un cap d’història contemporània de la UB que ploriquejava al País, acusaven als piquets de negar la lliure circulació de les persones. Mentrestant tots els diaris, homes i dones de bona fe del país clamaven perquè tot retornés a la normalitat democràtica. Cal restablir sempre la normalitat perquè les comerciants puguin fer caixa, les treballadors produir, les banqueres deixar crèdits, les arrendatàries pagar lloguer i les universitats formar administratives i tecnòcrates. Tota protesta ha de tenir ben clar aquest consens que ens fa a totes tirar del carro.

Tot això amanit amb una violència policial

totalment desproporcionada, per les que no estant acostumades a patir-la, és clar. I com cada cop que a qui li toca rebre són les periodistes es va provocar un rebombori mediàtic de la hòstia, causa última del desencadenament d’una telenovel·la sensacional al si del cos directiu dels Mossos d’Esquadra.

I a la ressaca de tot això pel 26 de març i sota tota mena d’alarmes i coaccions mediàtiques que feien preveure una batalla digne de *Braveheart Canaletes*, va prosseguir l’entretingut circ amb les divertides declaracions de l’Hereu fent de xerif de llonganissa western i amenaçant de les conseqüències de que la mani baixés per la rambla; la UB emetent comunicats on deixava clar que la vaga no afectaria a la normalitat del centre i les assemblees d’estudiants declarant que no farien piquets i que prohibien a elements indesitjables de participar de la seva protesta...

Per cert, màgica la solució de la conselleria d’interior i del col·legi de periodistes de fer portar a les periodistes una armilla tota llampant, perquè no rebien les hòsties que els hi tocava a d’altres, ja se sap, professió perillosa la seva... Vaja tela!

És així com es tancava de nou el cercle del consens, emparat en els mass media, les progress es lamentaven dels excessos dels mossos, de forma tibia ja que sabien que havien fet el que saben i han de fer, i les conservadors clamaven per una mà dura que les faci sentir sempre més segures. Però tothom tancant files al voltant del monopoli de la violència, des de les declaracions de la mòmia del Pujol les acoquinades “líders” estudiantils, es qüestionava l’error, o no, del comandament que va dictar l’ordre de la càrrega, sense qüestionar-se el veritable paper de les policies en el manteniment de l’ordre, el que sempre han tingut com a força terrorista sota les ordres dels estats i els capitalistes per defensar el sistema de la sagrada propietat, les mercaderies i els diners i impossibilitar altres formes d’organitzar les nostres realitats.

I al final, de nou la normalitat enfilava els carrers perquè aquí movent-nos entre els límits que ens marca el consens democràtic i el

convenciment de l'espectacle mediàtic, no canvia res.

4. I on érem nosaltres?

Malgrat que algunes de nosaltres ens vam apropar en algun moment a aquesta nova etapa de la lluita estudiantil, la majoria del entorn antiautoritari s'ha mantingut a distància.

El posicionament general dins els nostres espais vers les estudiants i les seves lluites reproduceix i reforça l'aïllament i el reformisme d'aquestes. És a dir, el fet d'assumir que les coses que es facin a les facultats no ens importa perquè no estudiem fa que aquesta impossibilitat d'establir aliances entre les explotades es mantingui i alhora que els discursos i pràctiques siguin democràticament engolits per la seva falta de radicalitat.

Aquest fet no és només exclusiu en relació a les estudiants sinó que es fa extensible al món laboral, a les lluites en defensa del territori, contra els plans urbanístics, etc. En resum, autoexclusió de tot allò que no sigui fet per llibertàries i per a llibertàries.

El sectarisme en el que estem acostumades a moure'ns està influït molt més per la nostra incapacitat de pair el desconcert de la propaganda postmoderna que d'una confiança en les nostres maneres de fer. A causa d'aquesta confusió, a falta d'un pensament crític i d'una comunicació real entre nosaltres, acabem construint un moviment fictici governat per les modes. Davant aquesta falta d'estratègia a les nostres lluites l'activisme acostuma a ser la forma més comuna d'actuar. I aquest no genera processos revolucionaris, només frustració i més frustració.

“El fet que el moviment anarquista estigui dispers, sense un treball

incisiu i visible provoca que moltes vegades no trobem els còmplices que ens agradaria i que alhora no ens trobin. En definitiva, no existim més que com la imatge espectral que donen de nosaltres, a vegades, en els mitjans de comunicació. I és aquesta dispersió, aquesta volatilitat, aquesta falta de constància i, moltes vegades aquesta incapacitat per a la comunicació que tant ens perjudica, el que ens nega la possibilitat de ésser un referent polític. És aquesta absència de discurs al carrer el que nega moltes vegades la capacitat comunicativa de la pràctica.”⁹

Creiem profundament que si hi ha gent que considera tant diferents a les estudiants que li costa fer coses amb elles, més li costarà si segueix deixant que passi el temps. L'espai i els recursos que donen les facultats, el fet que molta gent es polititzi a la universitat, són motius suficients per estar-hi. Als estats francès i grec, on les lluites estudiantils són molt més decidides, les anarquistes i autònomes tenen una presència important. Fet que no hauríem de desestimar tenint en compte la conseqüent implicació del món estudiantil en altres lluites fruit d'aquestes aliances.

Amb tot això, volem dir que és molt fàcil criticar les contradiccions de les lluites però que és assumint-les i participant que es poden superar. I que encara que a vegades hi hagi sectors que no tinguin els mateixos plantejaments teòrics i/o pràctics que nosaltres hem d'estar disposats a enfangar-nos i provar. Ja que “entnem que la nostra societat es massa complexa i extensa com per pensar que las revoltes es protagonitzaran per persones que comparteixin les mateixes idees; la lluita contra l'estat de les coses és un camí compartit per gent de distint pelatge, que evolucionem, aprenem i ensenyem.”¹⁰ Anem fent, i que sigui la pràctica i no la ideologia la que marqui si ens estem equivocant.

* El text *mentides* va ser repartit en forma d'octaveta a la manifestació contra *bolonya* del 26 de març del 2009.

8. Rector de la UB que va autoritzar l'entrada dels mossos a la universitat per efectuar el desallotjament de l'ocupació de l'edifici històric de la plaça Universitat.

9. *Sobre la participació en els conflictes laborals. Pensaments al voltant d'una vaga d'autobusos.*

10. *Ibid.*

La neutralització de la dissidència; de la negació a la demanda de millores.

Ens han tocat uns temps difícils, és clar. A primer cop d'ull no trobem cap lluita que ens acabi de fer el pes i, tot i que sentim el malestar i el descontent social en totes les esferes d'allò quotidià, veiem també el seguit de teràpies que el *sistema* ens brinda per poder suportar allò que esdevé insuportable: l'alienació del control sobre les nostres vides i la soledat a la que l'individualisme exasperat ens aboca. Això ens afecta, ens provoca dolor, ens destrueix.

Algunes davant d'això caiem a l'activisme, en el "fer alguna cosa" encara que sigui a mode d'autocomplaença davant la sensació d'impossibilitat d'un canvi realment estructural. La necessitat de transformar una realitat que ens ofega ens porta massa vegades al "gest pel gest" caient sovint a la sectorialització de les lluites i a la pèrdua d'un discurs radical, és a dir, un discurs que actuï, veritablement, sobre l'arrel del conflicte i no sobre la capillaritat de les seves manifestacions.

La majoria de lluites socials (o vitals) s'inicien davant una **negació de la realitat**, és a dir, la negació d'una realitat establerta; davant d'això l'administració, l'estat o la institució democràtica del sistema fa l'impossible per tal de poder reconduir aquesta negativitat cap a una proposta en positiu per tal d'entendre el malestar (i el seu origen) i així, fagocitar la proposta crítica per tal de poder-se fer cada cop més pervers i més amable; fer cada cop més suportable la vida negada, sense que es vegi alterada la seva hegemonia. És a dir, sense que la seva figura de pare-protector sigui qüestionada.

Els fets que demostren aquesta mutabilitat de l'estat-democràtic i la fagocitació de les lluites que d'entrada s'enfronten al seu Poder el tenim en multitud de casos al llarg del segle XX i XXI. Tal és el cas de les lluites antiautoritàries endegades per Laing, Copper o Basaglia contra la institució Psiquiàtrica i contra la Psiquiatria en general que han dut a la institució psiquiàtrica a reformar-se fins a tal punt de fer cada cop més invisibles les seves perversions així com l'adopció d'un discurs antiautòritari fins tornar-lo gairebé innocu. Tanmateix el cas de Foucault

amb la resta d'institucions totals, o l'assimilació que l'escola fa del reformisme pedagògic i fins i tot de les propostes de desescolarització són casos que no haurien de deixar-nos indiferents. Tot això degut a que el discurs és comprensible per la institució, és racional i, per tant, es torna assimilable.

Als nostres dies més immediats succeeix quelcom idèntic, les lluites neixen de la negació de la realitat però s'afebleixen en tant que busquen elaborar un discurs comprensible, en tant que busquen racionalitzar un impuls vital (i habitualment irracional, emotiu) com és la insubmissió i la rebel·lia davant una o una altra injustícia. Pensem que a l'elaboració d'un discurs o a l'articulació d'una emoció que ens porta a dir prou perdem la seva potencialitat degut a que el món que volem transformar no és possible transformar-lo des de la paraula que recrea aquest mateix món i li dona sentit. Amb això no dic que haguem d'inventar un nou vocabulari, res més lluny; amb això volem dir que cal resignificar les paraules i utilitzar aquelles que volem utilitzar i no aquelles que, els mass-media i altres organismes, ens fan utilitzar en el seu benefici. Pot ser que això soni una mica abstracte però, portem-ho a un cas concret: **la lluita contra l'EEES o pla de Bolonya**.

Inicialment, el moviment estudiantil s'activà davant la imposició d'un nou pla d'estudis que donava un pas més en el procés de liberalització de l'Educació Superior però, tot i que partíem del "NO" frontal a l'aplicació, a partir del primer dia de la Tancada al Rectorat de la UB el discurs prengué la forma d'una demanda a l'administració propiciada per la criminalització dels medis de des-informació que ens exigien que féssim una proposició per tal de no ésser destructius sinó constructius. Fou així com aparegué la proposta: **demanda de diàleg**. És clar, davant d'això la institució veié acomplertes les seves expectatives al torn que ens preguntava què volíem per tal de fer un estudi de les nostres reclamacions. D'aquesta manera començàvem demanat un diàleg impossible ja que sabem (o intuïem) que a la situació d'asimetria en el conflicte en la que estàvem només hi cabia la

possibilitat, d'una banda, de l'exercici de poder i, per la nostra banda, la possibilitat d'acceptar-lo. Davant d'això no podíem parlar de diàleg sinó de xerrameca, tot i així seguíem demanant diàleg amb l'exigència que havia de ser un debat obert en el que participessin tots els agents implicats en el futur de la Universitat; la *pantomima* d'una Mesa Nacional per l'Educació, amb l'espectacle de la senyora Blanca Palmada (llavors Comissionada d'Universitats i Recerca de la Generalitat), amés d'un referèndum-*tupinada*, propiciaren el caldo de cultiu ideal per legitimar una intervenció de les forces repressives un cop les mesures menys explícites de la democràcia quedaven esgotades.

Tanmateix pot succeir amb la okupació i amb l'assimilació que l'estat-ciutat en fa d'ella. Últimament hem pogut veure algun article del Departament de Joventut de la Generalitat en el qual es valora el treball que han fet alguns centres socials en la revitalització del teixit associatiu del barri creant xarxa i *democratitzant* la façana de la ciutat. Fins a quin punt el discurs ciutadanista no s'ha vist permeabilitzat per allò que, tant els teixits veïnals com en el seus orígens els ateneus o l'associacionisme, els hi ha aportat?

Un darrer apunt pensem que és necessari, si més no un toc d'alerta: **els moviments altermundistes**. És cert que l'heterotopia que ens brinden els moviments altermundistes ens ajuden a abastir-nos i enfortir-nos en la seguretat que hi ha altres maneres de relacionar-nos i "de

fer" més enllà del capitalisme però, i aquí el toc d'alerta: **només tenim un món, no hi ha un altre món possible, aquest és el que tenim i és urgent, necessari, imprescindible canviar-lo**. Tornem al principi i ens remetem a Bonnanno quan assenyala, parlant sobre les presons, que el fet de canviar una institució, transformar-la o fins i tot abolir-la produeix que el sistema busqui noves institucions per a complir la funció social assignada per la institució anterior quedant, de nou (i a vegades després de la crisi), restituïda l'hegemonia del sistema.

No cal ser *un fletxa* per adonar-nos que el discurs altermundista és un dels que és assimilat més fàcilment pel *sistema* ja que aquest **no posa l'accent en la destrucció del sistema imperant** i, per tant, serveix al sistema, actualment dolorós, per fer-se cada cop més atractiu i aconseguir així que, mica en mica, ens apropem, si no hi posem remei, a la felicitat que A. Uxley feu recaure en el seu món feliç; en comptes de SOMA, tractaments terapèutics o la nostra petita (o gran) aportació a la elaboració de cèl·lules aïllades de vida, al cap i a la fi petits (o grans) **reductes terapèutics que no solucionen el problema sinó que ens permeten conviure amb ell**. D'aquesta manera no ens adonem de quan fàcil és caure en el parany de l'autocomplaença, en el parany de buscar accions pal·liatives que ens ajudin a conviure amb la nostra alienació, l'alienació del control total de les nostres vides.

CRITIQUEM¹

Tot el que és criticable ha de ser criticat

UNIVERSITÀRIES², ahir estiguérem amb vosaltres al carrer però us ho direm ràpid, la reforma “2cubetes”³ ens la sua!

Per a nosaltres la selecció ja ha començat, la universitat ens ha sigut barrada i els nostres certificats i títols ens porten directament a la fàbrica, després d'una curta estada a l'INEM.

Per a nosaltres la crítica de la llei “2cubetes”³ és inútil.

Nosaltres critiquem la universitat.

Nosaltres critiquem les universitàries.

Nosaltres critiquem l'escola.

Nosaltres critiquem el treball.

L'escola ens dona els pitjors llocs.

La universitat us dona els llocs mediocres.

Juntes, critiquem-la!

Però no ens digueu: “Sempre faran falta escombriaires, obreres”, perquè llavors, endavant noies, aquests llocs són vostres, us els deixem de bon grat.

NO SOM MÉS IMBÈCILS QUE VOSALTRES. NO ANIREM A LA FÀBRICA!

Si critiqueu la llei “2lacais”³, que l'únic que fa és empitjorar una mala situació, no heu entès res. De totes maneres, la vostra situació no resulta millor que la nostra, Una bona porció de vosaltres (sembla ser que el 40%) abandonarà els seus estudis abans de la diplomatura, i aquestes “males estudiants” només tindran dret a aquestes mateixes i mal pagades feines

de subalternes que ens toquen a nosaltres. I en quant a les “bones universitàries”, que sàpiguen que li tocaran els llocs mitjans (els bons llocs no és precisament a la universitat on es troben) i ja han perdut molt del seu prestigi i del ser poder. Avui dia una metgesa no és una “senyora” sinó una empleada de la seguretat social. I que són una professora i una advocada? Hi ha tantes...

UNIVERSITÀRIES, si només critiqueu la llei “2xerrameques”³ i no la universitat lluitareu soles i la llei passarà de cop o poc a poc. **US MENJAREU TOTA LA SEVA MERDA!** I si per casualitat no passa, llavors tot continuarà com abans i la meitat de vosaltres anirà a parar a les oficines. Les vostres asèptiques fàbriques. UNIVERSITÀRIES, vosaltres esteu destinades a gestionar aquesta societat i nosaltres a produir-la. **SÍ US MOVEU, SI ENS MOVEM, TOT POT MOURE'S.**

Però si només voleu jugar a “les aprenentes de Tapie”, si només voleu gestionar legalment aquesta societat i convertir-vos al mínim preu en educadores, assistents socials, animadores, inspectores de treball, quadres, sociòlogues, psicòlogues, periodistes, directores de personal; per poder, el dia de demà, educar-nos, assistir-nos, animar-nos, inspeccionar-nos, informar-nos, dirigir-nos, fer-nos pensar...

ANEU-VOS A PRENDRE PEL CUL!

Però si voleu, per començar, criticar el sistema escolar que ens exclou i en humilia, si voleu lluitar amb nosaltres contra la segregació social, contra la misèria, la vostra, i la nostra, llavors...

SOU LES NOSTRES GERMANES, US ESTIMEM!

Les espavilades d'FP electrònica

1. Text escrit durant les mobilitzacions estudiantils a l'Estat francès. Extret de: “Estudiantes, antiestudiantes, policía, prensa y poder: movimiento estudiantil de 1986-1987 en España y Francia” VV.AA, Ed: Literatura gris

2. Text originalment en masculí.

* Joc de paraules fonètic que perd sentit al fer la traducció.

De la magdalenofobia a la creació d'espais autònoms

Ni ser okupes ni legalitzar els nostres espais

Legalitzar-se o no legalitzar-se?

Quan l'any passat es va fer públic que l'Espai Social Magdalenes¹ projectava legalitzar-se la resposta a aquest procés va ser pràcticament unànime. Moltes persones, centres socials i cases van mostrar el seu rebuig amb major o menor bel·ligerància². I és en aquest clima, del qual també vam participar, que creïem que l'autocrítica seria ben rebuda. La posada en escena d'alguna cosa que trencava amb l'estancament de l'entorn de les

ocupacions donava motiu a pensar on estem i què volem. Però la possibilitat que se'ns va brindar es va veure truncada per la paràlisi teòrica regnant.

Sabem que estem generalitzant i que hi ha gent que sí que li dóna voltes al cap sobre els límits dels nostres espais i lluites i que, en conseqüència, li busca solucions. Aquest text va dirigit a vosaltres. A aquelles que no s'han deixat lobotomitjar per la ideologia, aquelles que encara recorden que perquè una lluita sigui veritablement autònoma fa falta un pensament

"[...] no es sólo estar al margen y en contra de los partidos, de las instituciones y de las organizaciones que frenan la lucha de clases (sindicatos), sino enfrentarnos a las falsas ideologías que se convierten en cómplices y legitimadoras de la explotación. [...] no es tratar de construir otra falsa ideología o asumir una posición vanguardista desde la que dictar nuestras verdades sino analizar por dónde van los movimientos. [...]"

Extret d'Autónomos de les Jornades sobre l'autonomia de 1987

veritablement autònom. De la nostra comprensió de la realitat i els seus canvis depèn la nostra capacitat d'enfrontar-la.

Del moviment a la diversitat

La pràctica de l'ocupació és una realitat complexa amb infinits matisos depenent del lloc, el temps i la gent que la utilitza. En el cas que ens ocupa, ens referim a aquella presa d'espais amb certa consciència de participar d'alguna cosa social i políticament comuna. En aquesta difusa unitat convergeixen gent polititzada amb gent que no. Al seu torn, el primer grup és una amalgama de tendències polítiques, també, més o menys difuses. Amb això volem assenyalar que els motius pels quals molta gent es va veure, i es veu, participant en les ocupacions poden arribar a ser molt diferents. No podem buscar una línia unívoca políticament dintre de l'ocupació doncs la realitat de l'entorn que avui tenim entre mans és més producte de la situació passada que d'una decisió col·lectiva i conscient.

En els últims anys s'ha incrementat aquesta diversitat. Una de les causes és l'obertura de l'Oficina per l'Okupació l'any 2004. L'Oficina proporciona consells tècnics i jurídics per ocupar finques. Eina més que necessària i que va tenir com efecte l'expansió de la pràctica de l'ocupació, amb l'increment d'habitatges i locals ocupats. La conseqüència d'aquest increment va ser la progressiva pèrdua de sentit polític de l'ocupació.

Per entendre aquesta despolitització, que ha conduït que ocupar no impliqui ser sinònim d'anticapitalista, s'hauria també que fer un cop d'ull a l'origen social de moltes de les persones que s'apunten a aquesta pràctica, ja que en el fons els seus actes i perspectives mai aniran en contra d'alguns avantatges que el sistema els aporta. Més aviat al contrari, són conscients que la comoditat de les seves vides radica en el fet de viure en una societat capitalista desenvolupada, on els excessos de la societat de consum atorga habitatge i menjar gratis a milers de persones.

Què pensar d'aquesta generalització? A primera vista, hauríem d'alegrar-nos que més gent usi l'ocupació com acció directa, que no sigui sol qüestió d'una minoria radicalitzada. Però al seu torn, dilueix el rerefons que podria tenir l'ocupació: la lluita anticapitalista. Toca més esferes de la població però perd cert sentit. Que ens entenguem: no es tracta de menysprear certs sectors de l'ocupació sinó, més aviat, evidenciar un error. L'extensió d'aquesta pràctica s'ha fet a costa d'un discurs menys polític. No podem culpar a l'Oficina per aquest procés, ja que aquesta sempre ha remarcat el caràcter polític de l'ocupació. Ens trobem que el que fou un potencial moviment ara no és més que un fenomen social on el factor comú és ocupar. Aquesta transformació s'il·lustra plenament amb l'aparició de l'ocupació en el Cor de la Ciutat³. Se'ns reconeix com fenomen social. Hem guanyat una batalla, la de quedar per sempre en la Història, però el

1. Per a saber més sobre aquest espai i per poder llegir el seu text de suport a la legalització:
magdalenes.net

2. Diversos textos s'han publicat mostrant el seu malestar vers aquest procés. L'únic que podeu trobar en la xarxa és "*Cuando la democracia okupa en la casa de al lado*" a *nodo50.org/Cuando-la-democracia-okupa-en-la.html*

3. Coneguda sèrie de la televisió catalana.

preu és molt car. El sistema ens assimila i ens desposseeix del nostre discurs.

Sense negar aquesta diversitat no cal oblidar que sí que hi ha tot un grup de gent que ha anat articulant aquesta eina dintre d'un procés de lluita més ampli que va més enllà de l'especulació, l'habitatge o la necessitat d'espais socials. Aquesta tendència anticapitalista dintre de l'entorn de l'ocupació ja ha evidenciat des de fa temps els límits d'aquesta eina tant en la seva forma com en el seu contingut. Són anàlisis dels quals ens sentim hereves, tant per proximitat política com per haver entrat a ocupar (i seguir fent-lo) després de l'auge dels 90.

Avui dia, som moltes les que veiem que això no va bé, però la nostra falta de comunicació i la dificultat de trobar una alternativa a tot el que ens brinda l'ocupació fa que seguim esperant a veure què passa. En aquest donar voltes en cercle teòric i pràctic és on apareixen realitats com la dels PHRPs. Ens poden agradar poc o gens, però el que no podem negar és que la gent que tira cap endavant amb aquestes praxis pretén sortir del cercle viciós en el que ens trobem⁴. La seva ingenuïtat ens faria riure si no fora pel que provoquen aquest tipus d'emprenedores. La socialdemocràcia no només es va equivocar *ingènuament* en la seva via de reforma gradual i electoral si no que no va dubtar en aixafar l'intent revolucionari a Alemanya a principis del s.XX. El leninisme (i les seves variants trotskista, maoista i estalinista) no només es va equivocar

ingènuament en la seva via avantguardista si no que va desenvolupar la més terrorífica societat de classes dintre del capitalisme mai vista.

I encara que creiem que projectes polítics com els de Magdalenes no solucionen els problemes que arrosseguem, si que ens agradaria tornar a treure el tema. No per tornar a entrar en judicis sobre com fosques que són les reformistes postmodernes sinó per posar sobre la taula aquelles qüestions que com potencial moviment anticapitalista llastrem.

La ocupació no és una identitat és una pràctica

“Resistir és vèncer” no és només una consigna més, és l'esperit d'una pràctica que va saber fer-se un espai entre les formes clàssiques de fer política. Al marge de partits, sindicats i altres organitzacions esquerranes una gran multitud de, sobretot, joves va aconseguir a força d'esforç i hòsties afermar l'ocupació com realitat social i com a opció al problema de l'habitatge. Però una vegada aquí, i davant la impossibilitat d'avançar, tocava resistir.

Aquest replegament juntament amb la ideologia⁵ ha desembocat en la institucionalització del gueto. Aquesta converteix les dificultats de comunicació entre les minories més actives i la resta d'explotades en un aïllament voluntari de les primeres. Del propi aïllament i de la incapacitat gairebé total per relacionar-se amb les protagonistes del les lluites concretes es culpa als mitjans de comunicació, a la repressió o a la gent que, suposadament, no s'assabenta.

4. En aquesta línia recomanem llegir una carta publicada per un membre de Magdalenes al diari La Directa a l'estiu del 2008

5. La ideologia és la paralització de l'activitat teòrica que hauria d'estar continuament tractant de comprendre la realitat per enfortir les pròximes activitats (teoritzar la pràctica, practicar la teoria). És alhora una visió distorsionada que disfressa de presa de consciència el que no és més que la subscripció a una doctrina o el coneixement de l'obra d'una o diverses autores. Per això la ideologia fomenta una visió llibresca de la realitat que se sol assumir com un conjunt de dogmes. Al ser un obstacle per pensar i fer, crea seguidors i falses creients per qui l'autocrítica es limita a una litúrgia amb la que purgar culpes pels pecats comuns. La ideologia és la taula de “salvació” per qui no vol afrontar les contradiccions que sorgeixen en el dia a dia de les lluites.

Hi ha gent que considera l'ocupació com el més radical i les que s'identifiquen amb això solen creure que no tenen res que aprendre dels altres moviments. I així s'obvien debats profunds com la violència de gènere, la socialització per mitjà de les drogues, les maneres d'organitzar-nos, etc. La institucionalització del gueto implica l'abandó del pensament crític i la comunicació real, sent també l'estancament de tota pràctica en una sèrie de relacions estàtiques i endogàmiques governades per les modes. S'han creat normes i codis, des de la roba fins a l'idioma, però si gratem un poc per esbrinar el que es troba sota aquesta crosta pseudo-política és més aviat penós. Per desgràcia ocupar i complir les normes i codis s'ha convertit en la fi d'un projecte polític amb objectius que són àdhuc més foscs que la nostra roba.

En la pràctica quotidiana, el gueto no tracta de transformar la realitat o intervenir en conflictes. Més aviat agrupa a gent que el seu centre d'atenció és el propi gueto que, al seu torn, tracta de reproduir-se

cap a l'exterior. Gairebé tota l'activitat que es desenvolupa en ell va dirigida cap al propi àmbit de trobada. Aquest activisme està generalment desconnectat de les lluites reals i sol consistir en una successió de campanyes sobre temes que passen com les modes. La propaganda va dirigida gairebé exclusivament cap al propi entorn i els actes públics (manifestacions, concentracions, etc) tendeixen a ser actes d'autoafirmació. El canvi de canal comunicatiu, del directe i personal al virtual ha desembocat en activisme cibernètic. Els conflictes es mostren engrandits i descontextualitzats, creant falses expectatives i concepcions distorsionades de la realitat.

En efecte, potser l'error que hem comès és donar massa importància al mer fet d'ocupar. Tanta que s'ha convertit en el més radical de la lluita per a molta gent que realment... no lluita. És com aquesta pintada durant la manifestació després del desallotjament de *La Muerte* el 2008 "*Alquilad, gilipollas*". Un sentiment compartit per unes

quantas de participar en una elit, les que posseïxen la veritat. La radicalitat no passa necessàriament per ocupar ni per dur roba fosca. Confondre pràctica i objectiu ha transformat part de l'ocupació en una elecció que respon a necessitats individualistes molt lluny dels projectes de comunitat llibertària⁶. En aquest error podem trobar les desercions múltiples que moltes hem conegut: amigues, conegudes, que d'un dia per l'altre donen a la seva vida un rumb totalment diferent, fins i tot contrari a l'anteriorment viscut. Perquè darrere de moltes ocupacions no existeixen projectes globals que vagin més enllà de compartir un sostre.

L'hedonisme predominant en els nostres entorns ens ha despullat d'una eina essencial per sobreviure: pensar a llarg termini. Sembla que el temps ocupa es limita al pròxim cap de setmana. I si no som capaces d'invertir la màquina llavors ens donarem de ple contra la paret.

“Trenquem amb la identitat okupa que tant pesa i recuperem l'ocupació com eina política autònoma.”

“L'ocupació com moviment social (no com eina o pràctica) desapareixerà amb el temps. Això no és dolent en si mateix, el que hem de reflexionar és: què quedarà després d'això? Quines infraestructures, quins espais de sociabilitat, en definitiva, quina base material tindrem en les nostres lluites quan no tinguem habitatges o Centres Socials ocupats, excepte de forma anecdòtica. Després de més de dues dècades immerses en l'ocu-

pació resulta difícil veure's actuant en una realitat diferent. Però hem de fer aquest esforç.”

“Però si deixem de ser okupes què serem? el que vam ser sempre, anticapitalistes. És des d'aquest punt de vista des d'on hem d'enfocar les solucions als problemes que tenim avui dia com potencial moviment. Les viciades dinàmiques en les que ens hem vist immerses des de fa anys no se solucionen amb la legalització, sinó des de la tenacitat de l'anticapitalisme conseqüent. Saber sortir de l'anar i venir del nomadisme/turisme revolucionari; saber sortir de la falta de compromís individual davant els processos col·lectius i les realitats socials en les que es mouen; saber sortir del salvar-se el cul a nivell individual; saber sortir de tot això per a començar a viure amb les teves una realitat diferent. Perquè si davant la falta d'implicació social de gran part de l'ocupació; davant la inestabilitat dels nostres projectes polítics; si per evitar la frustració personal i la desaparició de gent a causa de la ineficàcia de les nostres lluites a nivell més humà. Si davant això cal escollir entre legalitzar-se o quedar-se tal com estem⁷”, creiem que tenim els dies comptats.

Segurament no inventarem la sopa d'all. Allò que provem, i que moltes ja estan intentant, no serà res de nou, però l'enfocament amb el qual s'encari serà *essencial*.

D'ara endavant ens queda molt per (re)construir. Nosaltres estem disposades a invertir energies, esforços i sobretot il·lusió

6. Es interessant veure com aquesta deriva no es pròpia de Barcelona ni d'aquests anys. Llegint la història de la Angry Brigade ens trobem amb aquesta crítica de l'ocupació a Londres de finals dels 60 i principis dels 70: “la okupación no era más que soluciones temporales o experiencias de aprendizaje individuales para quienes las vivían. Nada más. La Revolución era otra cosa más global.” Nos estamos acercando. La Historia de Angry Brigade Servando Rocha p.140

7. Extractes del text “*L'eina i la infàmia*” escrit en relació de l'anunci de Magdalenes de legalitzar-se.

en la redefinició d'un moviment anticapitalista transversal als diferents sectors en lluita de Barcelona. Sempre que ens prenguem el temps necessari per a l'edificació d'unes bases conseqüents amb les nostres aspiracions.

I encara que el context sigui divers, potser hàgim d'aprendre d'algunes lluites que es desenvolupen a l'Estat grec,

que per altra banda, en certs aspectes s'assimilen a pràctiques que dominaven l'Estat espanyol fa dos o tres dècades: enfrontar-se al capitalisme en tots els seus fronts, participant en tot tipus de conflictes i buscant el punt comú en cadascun d'ells; organitzar-se en grups a llarg termini i no actuar com individualitats; visualitzar-se en el carrer prenent l'espai públic per a diverses activitats; intervenir en els barris al marge de les institucions, posant en evidència

la funció del sistema polític. Les lluites socials en l'Estat grec són extremadament actives i, *curiosament*, no utilitzen l'ocupació d'habitatges com a mitjà per portar-les a terme.

Aquest és un petit gest de complicitat a aquelles que senten que no volen seguir participant d'una realitat com aquesta i que l'apatia encara no les ha vençut. Sabem que igual que nosaltres, fa temps que busquem companyes però que únicament veieu *okupes*. Sabem que igual que nosaltres, esteu intentant trobar maneres de sortir del forat en el que, a poc a poc, ens hem anat ficant. Definint estratègies a llarg termini i posant-nos a caminar. No tornarem a oblidar que l'ocupació és una eina i que amb aquesta no es pot fer tot.

El següent text fou trobat a les jornades sobre CIEs i fronteres realitzades a Barcelona a l'octubre del 2009. Sense saber qui l'havia escrit o d'on havia sortit, al menys al principi, vam decidir publicar-lo en aquesta revista amb l'objectiu de presentar així el tema. Veiem que faltaven coses, ja que més que ser un anàlisi és una introducció, però creïem que es més que interessant.

*Recomenem, en aquesta línia, complementar la seva lectura amb el suplement central "Extranjeros de todas partes" aparegut a la revista internacional **A Corps Perdu** No. 1, de la que existeix una edició en castellà, i l'opuscle **Bandadas**, ...ambdues publicacions apareixen resenyades a les pàgines 33 i 35, a on també s'especifica com aconseguir-les.*

Apunts sobre la cultura de la separació

lluites amb les migrants

A LA HISTÒRIA RECENT veiem el purista menyspreu d'allò "parcel·lari" de les lluites, que ha dut a moltes a apartar-se dels espais contaminats, on aquestes es desenvolupen, sota l'argument de la crítica total al capital. Aquest menyspreu és tan sols un menyspreu per la *totalitat viva*, que no és un resultat adquirit sinó un procés pràctic, una lluita a través de la particularitat de cada contradicció viscuda, per arribar a condicions d'unitat i conclusions generals.

Trencar amb la cultura de la separació en les lluites planteja una sèrie de qüestions que van des de problemes de calat més profund, que és necessari considerar, fins a l'especificitat del terreny sobre el qual es desenvolupen (per exemple, materialment no seran el mateix la lluita contra les presons per a migrants que la lluita pels papers per a totes).

En el present apunt es pretén abordar breument alguns aspectes en vistes a contribuir a una crítica de les lluites amb les migrants en les ciutats.

Democràcies contractuals i de mercat

A l'Europa Fortalesa el que regeix la vida social és el funcionament dintre de la lògica de les democràcies contractuals i de mercat. És a dir, que allò *normal* està regit per contractes, acords signats que s'acumulen en una densitat i profusió que complexifica la vida en societat. Així, en última instància, la vida en societat és entesa com un procés de complexificació que requereix, cada vegada més, de mentalitats funcionals i tecnòcrates que, tenint

en compte els moviments del mercat, puguin d'alguna manera regular i per tant legislar, els fluxos de complexitat (per, de passada, posar-li les coses més fàcils al regne de la mercaderia). La història de la mutació d'aquests contractes en el mercat és el progrés. I és en la història d'aquest progrés on hem de situar la necessitat de papers, les lluites pels papers, per la regularització, doncs què és això, sinó un contracte amb l'Estat? Es lluita així per un contracte, del que per descomptat l'Estat surt enfortit. Qui ho demana accepta ser una mercaderia (és clar, a canvi d'un poc de tranquil·litat, d'un "descans" temporal), doncs aquella que es nega o simplement no pot accedir a aquest contracte està obligada a viure en una fugida permanent, submergida i explotada en la misèria dels mercats negres (economia submergida) que al cap i a la fi les tecnòcrates també acaben recuperant i integrant en l'economia oficial.

Qui d'entrada assumeixen les regles de la convivència en democràcia apunten irremediablement a l'acceptació de les fronteres i a la negació de formes d'organització "més simples" que, atemptarien, en última instància, contra la necessitat de progrés i complexitat pròpia de les societats capitalistes. Quan parlem de formes d'organització o comunitats *simples*, ens referim a aquelles que, sense atènyer-se als grans valors del progrés tecnològic, opten per donar solució als seus problemes prescindint de lleis i mediacions de tercers. Això inclou, per descomptat, la qüestió dels papers.

Però en el cas que, en nom

d'una crítica al capital i a la seva forma democràtica, optem per no tenir papers, ens trobarem amb empreses que ens obliguen a ser mercaderies, amb policies, amb ciutadanes policies i amb presons (CIE) en les quals d'una o altra forma intentaran ficar-nos, doncs al cap i a la fi també són un negoci per a elles.

Per això, en el joc polític de les reivindicacions, el que es persegueix és l'establiment d'un nou contracte, d'un nou marc, d'una nova regularització sobre la qual poder, almenys, reposar de les batudes i persecucions contínues (algunes van més enllà demanant el vot per a les migrants).

El problema de la mala consciència i la solidaritat institucional

Com part del mateix moviment contractual xoquem de front amb els processos que duen a la institucionalització de la solidaritat, trobant-nos amb organitzacions com la Creu Roja i una sèrie d'ONG's que funcionen sempre al costat de policies o militars. Mentre aquestes últimes assumeixen la "cara lletja" de l'Estat, les organitzacions assumeixen la "cara amable i bondadosa" enmig dels conflictes armats, les presons o les zones frontereres. Tampoc cal menysprear aquelles empreses que es nodreixen de les diferències culturals muntant les seves indústries sobre la base d'una altra esterilitzada; tal és el cas de les que es recolzen en el multiculturalisme i en els drets culturals. El problema amb aquest tipus d'ONG's o empreses és que d'una banda van construint

un monopoli que dificulta i impedeix el tracte directe amb qui està sota el seu “empar” i per un altre, evidentment, espectacularitzen les seves funcions, transformant-les en l'únic món possible, generant d'aquesta forma una *mala consciència* en persones que, en la seva major part, tindrien bones intencions. Ens referim amb això últim a la producció de les anomenades *voluntàries* (pel tercer món, per treballs solidaris, per col·laborar en els programes de suport a les més desfavorides socialment; fins i tot podem pensar en la *ciutadana policia* com una variant que se solidaritza amb qui no poden viure sense l'ordre imposat per l'Estat). *Voluntàries* que, pel que aquí ens ocupa, representen per excel·lència la esterilització dels conflictes, la humanització de les guerres, és a dir, la suposada despolitització de les figures que sorgeixen a la calor de la guerra contra les pobres i anormals d'unes parts del món obsessionades amb imposar el seu control (migrants sense cognoms, refugiades, perseguïdes, terroristes, anormals, etc.). Però també aquesta figura, aquest rol, ens empeny a preguntar-nos què estem fent vers a aquests moviments espectaculars i al seu torn contractuals que assumeix el capital per seguir el seu progrés de destrucció i esterilització de les bones intencions.

La nostra solidaritat i els CIE

En el cas específic de les lluites contra les presons per a migrants, l'objectiu és destruir els CIE. Mentre no ho aconseguim definitivament, el camí passa per “trencar el silenci”,

és a dir, trencar la separació que existeix entre l'endins i fora, qüestionant per tant el rol de les comunicacions, dels nostres propis mitjans, de les formes de contacte i relació que construïm, de com instal·lem i contagiem la lluita de dintre, fora en el carrer; i de com som capaces de donar recolzament en moments crítics (vagues, evasions, motins, etc.). Però sobretot, passa per discutir sobre racisme, en tant categoria que infecta profundament la solidaritat i que fa que moltes evitin el contagi, distanciant-se i entenent el suport mutu **només** des d'una posició de privilegi (que al cap i a la fi equival a dir “jo tinc la raó i les coses es fan així”, la qual cosa també evoca aquesta vella afirmació sorgida a Europa: “Pel poble, per al poble, però sense el poble”).

De vegades, ens trobem amb grups que diuen lluitar contra els CIE, sense acostar-se mai a aquests, sense visitar mai a ningú allà. I ens diuen que la seva forma d'enfrontar el CIE és la seva identificació completa amb les revoltes, això sí, mentre aquestes no siguin “parcials”.

Si bé la imatge d'una fugida massiva o d'un CIE en flames ens ompla d'inspiració i ganes de seguir lluitant contra tota frontera, també moltes, massa prop de la tradició intel·lectual burgesa, es dediquen a esperar aquests **moments exemplars** per activar-se. Però ja hauríem de saber que les lluites no només es nodreixen de moments exemplars. Sabem bé que el nostre objectiu és estar allà quan es donen i que apostem per l'extensió de la revolta. No obstant això, mentre aquests moments insurreccionals són desconeguts

o estan per venir, és necessari preparar les condicions de continuïtat.

Hem vist aquí com la parcialitat de les lluites ve determinada no només pel seu caràcter reivindicatiu (vegi's el cas dels papers), sinó també pel fet de materialment situar-se en unes democràcies contractuals en les que el no tenir papers equival a no ser apta per existir (encara que sí que ho sigui pel negoci dels CIE i les deportacions). En un context així i sense rebutjar una política que apunti cap allò salvatge, prescindint al màxim de contractes i lleis, hauríem d'estar atentes al desenvolupament de la intel·ligència pràctica que, sense alienar-se en l'ideal purista, és capaç d'assumir les seves contradiccions per generar condicions d'unitat i moure's amb conclusions generals que puguin estendre el virus de les revoltes. Siguin doncs, contagi, contaminació, desbordament.

De la infecció controlada al desbordament

És possible desbordar els contractes amb l'Estat? O és imprescindible resistir-se a ells refundant comunitats *simples*, que no requereixen de contractes, ni lleis, ni solucions complexes i tecnològiques per a la seva supervivència?

Clarament enfront de la intempèrie i el sofriment que significa una vida sense papers en les **ciutats** de l'Europa Fortalesa, és necessari aconseguir els papers. Però la qüestió és que no tot es detingui en aquesta forma d'assimilació capitalista. I diem assimilació, doncs el control biopolític que implica, cada vegada

més, l'arribar a tenir papers i mantenir-los (qüestionaris culturals, trucades telefòniques de l'Estat, gegantesques bases de dades electròniques que recullen formes de cara, d'ulls, mesurament i control de famílies senceres, l'ADN, l'entramat de CIE i les primes de 120 euros que cobra qualsevol policia en l'Estat espanyol per cada estrangera deportada) és una qüestió que per si mateixa actua com a frontera que deté el possible contagi amb aquesta altra, que segons les que governen només pot ser una mercaderia i, en el millor dels casos, simpàtica, com posa en relleu el multiculturalisme.

Així s'evita el conflicte propi de les relacions humanes i així es manté a les migrants en qualitat d'infecció controlada, com un virus la propagació del qual es vol evitar.

La migració ha passat de

ser una plaga a ser una infecció controlada. L'Europa Fortalesa vol fer-nos creure que ha tancat definitivament les seves muralles, mentre proposa una migració selectiva que, seguint el vell model dels *gastarbeiter* a Alemanya, vingui aquí només com mercaderia, mà d'obra barata (això sí, ben qualificada), que resideixi per poc temps el més prop possible del seu lloc d'entrada a Europa o allà mateix (com en el cas dels anomenats països tercers en el que concerneix a Dublín II i les polítiques europees d'asil) donant prioritat a la raó econòmica per sobre de motivacions polítiques que impulsen a algú a venir a Europa.

La realitat sembla aclaparadora i, almenys en l'Estat espanyol, ara com ara, escassegen moments exemplant. No obstant això, volguéssim insistir que la història és llarga i per

a les que avui estem aquí, es fa necessari descentralitzar les lluites pels papers i promoure el descontrol de les infeccions en àrees potser encara no previstes per l'aparell estatal.

La forma de connectar aquests focus infecciosos amb qui des de sempre formen part de les tradicions europees de lluita, implica una anàlisi també profunda del racisme en tant mecanisme de separació que, per posar un exemple, es veu reflectit en la típica frase "jo no sóc racista, però cada cultura al seu lloc". Embrutem-nos doncs de contradicció i anem més enllà de la asèpsia terapèutica i dels gèneres oficials en els quals s'ha contagiat la història, doncs no tot és tragèdia ni drama en les lluites d'avui.

*Col·lectivitats àcrates amb
Newen*

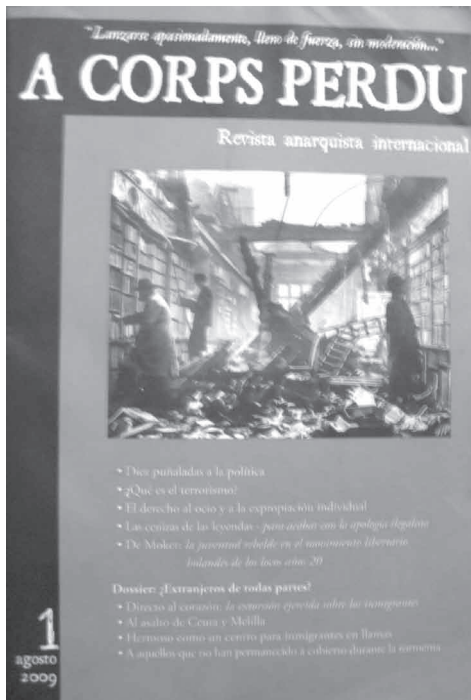
A Corps Perdu # 1

Revista anarquista internacional

“Llançar-se apassionadament, ple de força, sense moderació...”

“Esta revista parte de una exigencia común: superar la agitación cotidiana necesaria en las luchas para tomar el tiempo de profundizar y afilar nuestras armas. Porque nuestros deseos de libertad se forjan a través de las experiencias al igual que de las reflexiones (...). Un lugar que sea fuente de ideas y no de opiniones, donde reinventar un espacio común de debate a partir de contextos particulares”.

Amb els articles que inauguren aquest número es posen les coses al seu lloc. Després de les accepcions que han popularitzat premsa i poder, ens mostren clarament on es troba el sentit de paraules com política o què és i a què serveix tant l'assignació de terrorisme com els seus usos, quasi exclusivament estatals. A continuació un text de 1933 ens situa a les discussions de l'època. És una defensa exaltada de les que, cansades d'esperar la revolució, volen treure's de sobre el pes de l'explotació mitjançant l'ex-

propiació, defensa que parteix de la crítica de les que abaixen el cap i critiquen i insulten a aquelles que són més decidides. I per a totes aquelles que es deixen seduir per les formes i no el contingut; allò espectacular i no el que amaguen les accions; els contes i no la realitat; a un altre text es revela el que significa la delinqüència comú, més o menys organitzada, la màfia i els seus congèneres com a formes de poder paraestatal i portadores dels valors capitalistes i mai, malgrat que els mites i llegendes creades al seu voltant, com a revolucionàries o rebels conscients.

Un interessant dossier central al voltant de la immigració analitza críticament la lluita que s'ha desenvolupat a diferents països europeus. Les contradiccions que suposa compartir l'espai amb diferents organitzacions d'esquerres i ong's; l'assistencialisme en el que es pot caure quan s'observa l'alteritat en lloc

de comunitzar amb ella; el problema que comporta observar la immigrant com un subjecte col·lectiu i no com individus travessades per relacions de classe; la limitació de la lluita per la regularització, etc. Aquest anàlisi s'acompanya d'un article que explica els increïbles avanços en matèria repressiva i de control a Ceuta i Melilla, així com els intents de trencar aquest mur; a més a més d'un altre article que recull les lluites més decidides contra els CIE's a diferents països del món. Aquest dossier és més que necessari pels que ens trobem a aquest cantó dels Pirineus. Ja que, malgrat que ser el pont de pas de la fortalesa europea la lluita aquí en contra de la situació que pateixen les immigrants a passat pràcticament inadvertida.

Anarquistas de Bialystok 1903 - 1908

Edita: *Anomia* i *Furia Apátrida*

A partir d'una text signat per *Un de Bialystok* publicat al 1909, *Furia Apátrida*, qui s'encarregà de buscar, recopilar, traduir i anotar tot el material que es troba en aquest llibre, reconstrueix un tros de la història anarquista poc coneguda.

Bialystok, una petita ciutat de l'antic imperi zarista rus, amb un 70 per cent de població jueva, fou en la primera dècada del segle XX una referència i un exemple per a les anarquistes del món. Amb els pocs mitjans que posseïen, ja que la majoria eren obreres pobres que provenien dels estrats més baixos, muntaven impremtes i laboratoris per a explosius, o portaven premsa i pistoles des d'Europa Occidental.

La forma composta del llibre escapa totalment del típic i avorrit historicisme, però tampoc es passa a la novel·la periodística de l'estil de l'Oswaldo Bayer. Aquest text està dividit en una part que conté una col·lecció de petites biografies, una part de necrologies extretes dels diaris anarquistes on apareixien les companyes caigudes en acció, alguns extractes de textos trets d'altres llibres en els que es fa referència a les de Bialystok, octavetes de l'època, etc.

Un bon llibre per saber més de la història, i que també replanteja la qüestió de l'ús de la violència. Encara que li donaven una gran importància a la propaganda i al treball de base, també la donaven a l'acció. Així, per mitjà d'atemptats i sabotatges, van crear realment pànic entre els burgesos (amos de fàbriques) i policies de la regió, per mitjà del que anomenaven *terrorisme besmotivny*. Aquest llibre també serveix com a font per contrarestar els mites sobre les jueves europees. Tant el mite de la jueva = burgesa, difós per l'antisemitisme, com el de jueva = víctima, difós pel sionisme. Aquí veiem a companyes d'origen jueu editant material en yidish, actuant i donant la seva vida per la llibertat, participant en les vagues, no tement agafar les armes i barallar-se amb la policia o l'exèrcit en els pogroms, etc.

“Vuestra unica salida y vuestra fuerza están en los actos de clase dirigidos contra el Estado y contra la propiedad privada. Así, cuando lucheis y no sigais solo hablando, cuando actueis, si que vais a liberaros de la esclavitud, permitiendo que vuestra creatividad natural se desarrolle, que vuestros instintos humanos vivan de nuevo”

Grupo de Anarquistas-Comunistas de Bialystok, 1905

ANARQUISTAS DE BIALYSTOK 1903 - 1908

Nuestras mentes, nuestras vidas.

*Palabras, reflexiones y alaridos contra el TAI
(Tratamiento Ambulatorio Involuntario)*

Esfuerzo, publicación intermitente de pensamiento refractario, # 2.

Edita: Psiquiatrizadxs en lucha

Disponible a:

www.contralamedicacionforzosa.es

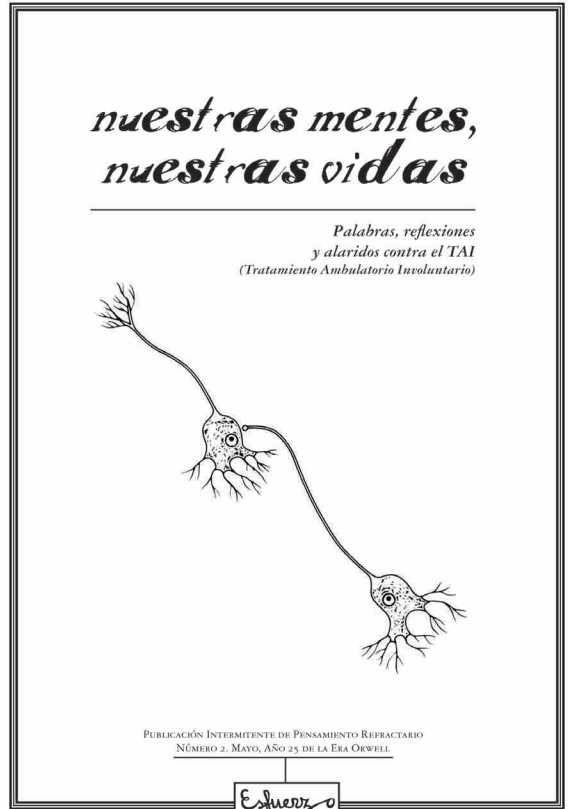
El Tractament Ambulatori Involuntari és un mecanisme legal dirigit a les malalties mentals que es neguen a consumir el dictamen de la psiquiatra: “de lo que se está hablando es simple y llanamente de medicación forzada”, que una ordre judicial permeti el subministrament obligat del psicofarmac fent entrar en joc a les forces d'ordre públic. Una curiosa manera que ha trobat la democràcia per inserir en la comunitat a qui no entén que la permuta en el mercat és la relació social més justa, saludable i natural.

La psiquiatria extreu del context i buida de contingut a qui no s'acomoda a la realitat normativa, reduint el sofriment a una mera alteració química, eludible mitjançant un psicofarmac. Nega la relació entre salut mental i entorn social, per cenyir les seves causes a la ineludible genètica. *Nuestras mentes, nuestras vidas* descriu les contradiccions d'aquesta autoritat científica que converteix a éssers inadaptats en estigmatitzades malalties mentals. Evidencia el poder de la indústria farmacèutica i el seu interès en no perdre la seva alta quota de consumidors, conscients que perpetuar el seu dolor implicarà assegurar els guanys. Si a les societats considerades desenvolupades la salut mental empitjora exponencialment, i si davant aquest conflicte social només prenen decisions metgesses, jutgesses o familiars, el text és la veu de les pròpies psiquiatritzades, d'aquelles boges a les quals mai se les ha preguntat com et deixen aquestes pastilles, i que saben que l'efectivitat de qualsevol mesura passa en primer lloc pel seu propi consentiment.

“Si nos atacan, que no echen culpa a nuestra enfermedad de la decisión libremente asumida que tomaremos para defendernos.

Si es verdad que somos criminales, nos comportaremos como tales, al margen de leyes e instituciones, y abrazando el derecho absoluto e irrevocable de ser libres.

Son nuestras mentes y nuestras vidas, nadie puede arrojarse la capacidad de violarlas y saquearlas a su antojo”.

Bandadas, sobre un pensamiento indocumentado.

Cardelius Barbata, Pájaro de bandada

Disponible a: www.bsquero.net

“Bandadas” és un text que intenta dilucidar la realitat de la immigrant. Escrit des de l'experiència i amb vocació de socialitzar l'aprenentatge per llançar-lo contra el món que ens ha fet com som, descriu i analitza els recorreguts de l'explotació capitalista, sense números ni estadístiques, sense vocació de sociòloga, des de la perspectiva de la que se sap fotuda i vol atacar les condicions d'un món que l'humilia.

“Cuando el acercamiento a un tema se hace desde las tragedias puntuales, desde los excesos que tienen lugar dentro una determinada lógica, la denuncia suele verse abocada a atenuar los efectos aberrantes de dicho proceso, más que a incidir sobre su esencia. En concreto, sobre lo monstruosa que resulta en sí misma la situación del ilegal. Las ‘críticas constructivas’ se inscriben en el marco del diálogo social que engorda a las sociedades del consenso, teniendo por función última la de modernizar los mecanismos de la dominación, pulir sus asperezas, para al cabo de la sesión de maquillaje, dejar a la realidad intacta.”

Pensa, amb la profunditat que requereix, la relació capitalista que subjuga els anomenats països en vies de desenvolupament, on es genera la mà d'obra; les dificultats que suposa la migració i la realitat jurídica, laboral i social que es viu en terres foranies. Senyala els usos electoralistes que fan de la immigrant, l'estigma que generen al voltant seu, tant les seves perseguidores como les seves falses defensors. I darrera d'aquesta realitat descobreix les raons verdaderes, les del mercat, les dels diners, les d'una economia que redueix les persones a mercaderia força de treball, a benefici i productivitat.

“En todo caso, considero que en la actualidad la situación de los inmigrantes está condicionada principalmente por una coyuntura política y económica que los convierte en el material idóneo para su explotación, más que determinada por factores étnicos o que se sustentaran en la preeminencia de alguna raza por sobre otras.”

Un tema capital que tracta, i des de la radicalitat, és el de les lluites per l'adquisició de papers i per obtenir una figura jurídica menys desemparada. Amb la lucidesa de la que sap com de funcional és pel Capital tant la il·legal como la seva figura regularitzada però sense la imbecilitat de la que vol negar les avantatges de la que es troba amb papers.

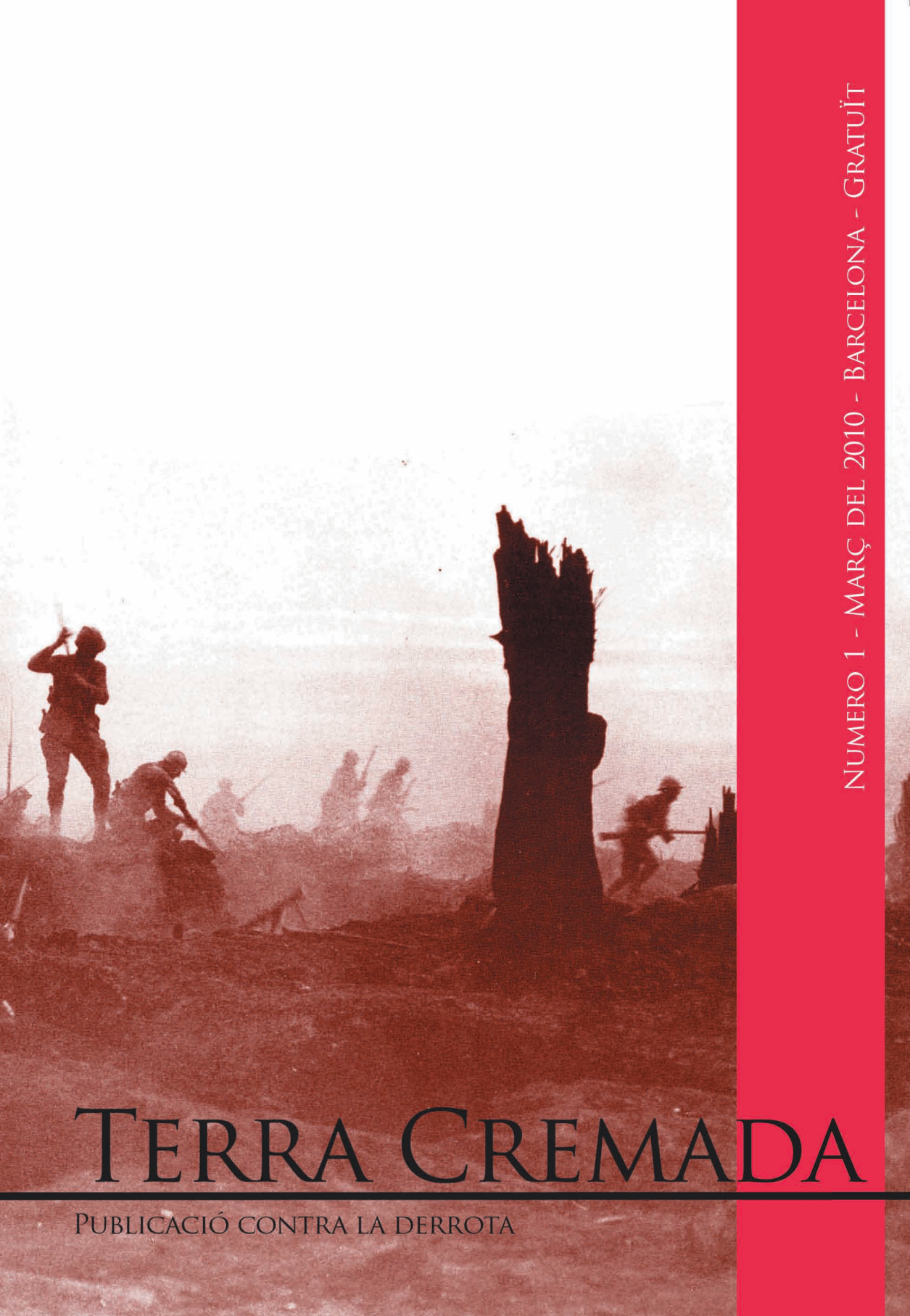
“Así las cosas, asumir la necesidad de regularización para los sin papeles, pero sin reivindicarla como fin en sí mismo, será dar cuenta de las contradicciones propias de nuestra posición”.

Aquest acostament a l'estrangera no s'entén mai com el d'un subjecte apart sinó com la figura d'una proletària més amb condicions particulars, amb major indefensió. Els seus raonaments tracten de la impotència compartida, tant de natives com d'immigrants, per fer front a les miserables condicions en les que vivim. Causes que situa en la soledat i l'aïllament. És per tant una defensa acèrrima de la comunitat perduda i un atac sense ambages de la subjectivitat postmoderna.

Per a la distribució a Catalunya de *l'Acorps Perdú* i de *Nuestras mentres, nuestras vidas* poseu-vos en contacte amb nosaltres.

Que la publicació sigui gratuïta no vol dir que no hàgim tingut despeses sinó que no volem que els diners facin de mediadors entre aquesta i qui vulgui accedir a ella. Preferim que sigui la serietat i el compromís i no el comerç de les nostres idees el que financi el projecte. Si vols col·laborar econòmicament posa't en contacte amb nosaltres.

NUMERO 1 - MARÇ DEL 2010 - BARCELONA - GRATUÏT

TERRA CREMADA

PUBLICACIÓ CONTRA LA DERROTA